Detta dokument är endast avsett som dokumentationshjälpmedel och institutionerna ansvarar inte för innehållet

►**B**

RÅDETS DIREKTIV 92/49/EEG

av den 18 juni 1992

om samordning av lagar och andra författningar som avser annan direkt försäkring än livförsäkring samt om ändring av direktiv 73/239/EEG och 88/357/EEG (tredje direktivet om annan direkt försäkring än livförsäkring)

(EGT L 228, 11.8.1992, s. 1)

Ändrad genom:

		Officiella tidningen		
		nr	sida	datum
►**M1**	Europaparlamentets och rådets direktiv 95/26/EG av den 29 juni 1995	L 168	7	18.7.1995
►**M2**	Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/64/EG av den 7 november 2000	L 290	27	17.11.2000
►**M3**	Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/87/EG av den 16 december 2002	L 35	1	11.2.2003
►**M4**	Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/1/EG av den 9 mars 2005	L 79	9	24.3.2005
►**M5**	Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/68/EG av den 16 november 2005	L 323	1	9.12.2005
►**M6**	Europaparlamentets och rådets direktiv 2007/44/EG av den 5 september 2007	L 247	1	21.9.2007
►**M7**	Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/36/EG av den 11 mars 2008	L 81	69	20.3.2008

Rättad genom:

►**C1** Rättelse, EGT L 311, 14.11.1997, s. 35 (92/49/EEG)

►**C2** Rättelse, EUT L 270, 13.10.2007, s. 32 (2005/68/EG)

Anm.: I denna konsoliderade utgåva förekommer hänvisningar till den europeiska omräkningsenheten och/eller ecun. Från och med den 1 januari 1999 skall båda benämningarna förstås som hänvisningar till euron — rådets förordning (EEG) nr 3308/80 (EGT L 345, 20.12.1980, s. 1) och rådets förordning (EG) nr 1103/97 (EGT L 162, 19.6.1997, s. 1).

▼B

RÅDETS DIREKTIV 92/49/EEG

av den 18 juni 1992

om samordning av lagar och andra författningar som avser annan direkt försäkring än livförsäkring samt om ändring av direktiv 73/239/EEG och 88/357/EEG (tredje direktivet om annan direkt försäkring än livförsäkring)

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS RÅD HAR ANTAGIT DETTA DIREKTIV

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen, särskilt artiklarna 57.2 och 66 i detta,

med beaktande av kommissionens förslag ([1]),

i samarbete med Europaparlamentet ([2]),

med beaktande av Ekonomiska och sociala kommitténs yttrande ([3]), och

med beaktande av följande:

(1) Det är nödvändigt att genomföra den inre marknaden i fråga om annan direkt försäkring än livförsäkring med hänsyn till såväl etableringsfriheten som friheten att tillhandahålla tjänster så att det blir lättare för försäkringsföretag med huvudkontor inom gemenskapen att täcka risker belägna inom gemenskapen.

(2) Rådets andra direktiv av den 22 juni 1988 om samordning av lagar och andra författningar som avser annan direkt försäkring än livförsäkring, och med bestämmelser avsedda att göra det lättare att effektivt utöva friheten att tillhandahålla tjänster samt om ändring av direktiv 73/239/EEG (88/357/EEG) ([4]) har redan bidragit påtagligt till förverkligandet av den inre marknaden i fråga om annan direkt försäkring än livförsäkring genom att det ger full valfrihet på bredast möjliga försäkringsmarknad åt de försäkringstagare som på grund av sin ställning, storlek eller de slags risker försäkringen gäller inte behöver särskilt skydd i den medlemsstat där risken är belägen.

(3) Direktiv 88/357/EEG är därför ett viktigt steg i sammanslagningen av de nationella marknaderna till en integrerad marknad, och detta steg måste följas av andra åtgärder av gemenskapen i syfte att göra det möjligt för alla försäkringstagare oberoende av deras ställning, storlek eller de slags risker försäkringen gäller att anlita varje försäkringsgivare med huvudkontor inom gemenskapen, som är verksam där med stöd av etableringsfriheten eller friheten att tillhandahålla tjänster, och samtidigt vara garanterade ett tillfredsställande skydd.

(4) Detta direktiv skall ingå i en samlad gemenskapslagstiftning som redan trätt i kraft och som innefattar rådets första direktiv av den 24 juli 1973 om samordning av lagar och andra författningar angående rätten att etablera och driva verksamhet med annan direkt försäkring än livförsäkring (73/239/EEG) ([5]) och rådets direktiv av den 19 december 1991 om årsbokslut och sammanställd redovisning för försäkringsföretag (91/674/EEG) ([6]).

(5) Den metod som valts för att uppnå den grad av samordning som är väsentlig, nödvändig och tillräcklig för att uppnå ett ömsesidigt

([1]) EGT nr C 244, 28.9.1990, s. 28 och
EGT nr C 93, 13.4.1992, s. 1
([2]) EGT nr C 67, 16.3.1992, s. 98 och
EGT nr C 150, 15.6.1992
([3]) EGT nr C 102, 18.4.1991, s. 7.
([4]) EGT nr L 172, 4.7.1988, s. 1. Senast ändrat genom direktiv 90/618/EEG (EGT nr L 330, 29.11.1990, s. 44).
([5]) EGT nr L 228, 16.8.1973, s. 3. Senast ändrat genom direktiv 90/618/EEG (EGT nr L 330, 29.11.1990, s. 44).
([6]) EGT nr L 374, 31.12.1991, s. 7.

▼B

erkännande av auktorisationer och system för tillsyn av säkerheten och därigenom göra det möjligt att bevilja en enda auktorisation, som är giltig inom hela gemenskapen, samt att tillämpa principen om hemlandstillsyn.

(6) Till följd av detta krävs hädanefter för etablering och verksamhet inom försäkringsbranschen en enda officiell auktorisation som utfärdas av de behöriga myndigheterna i den medlemsstat där försäkringsföretaget har sitt huvudkontor. Denna auktorisation gör det möjligt för företaget att bedriva verksamhet inom hela gemenskapen med stöd av etableringsfriheten och friheten att tillhandahålla tjänster. Medlemsstater där företag har filialer eller tillhandahåller tjänster får inte längre kräva att försäkringsföretag som redan är auktoriserade i hemlandet och som önskar bedriva försäkringsverksamhet skall söka ny auktorisation. Direktiv 73/239/EEG och 88/357/EEG bör därför ändras i enlighet med detta.

(7) De behöriga myndigheterna i hemländerna skall hädanefter ansvara för tillsynen av att försäkringsföretagens ekonomi är sund, vilket bl.a. innebär kontroll av deras solvensmarginal och skapandet av tillräckliga tekniska avsättningar, samt att dessa avsättningar täcks av matchande tillgångar.

(8) Vissa bestämmelser i detta direktiv avser minimikrav. Hemlandet får dock fastställa strängare regler för försäkringsföretag som är auktoriserade av dess egna behöriga myndigheter.

(9) De behöriga myndigheterna i medlemsstaterna måste ha de tillsynsmöjligheter som krävs för att säkerställa att försäkringsföretagen bedriver sin verksamhet på ett korrekt sätt inom hela gemenskapen, vare sig verksamheten utövas med stöd av etableringsfriheten eller friheten att tillhandahålla tjänster. Myndigheterna måste särskilt ha möjlighet att införa lämpliga skyddsåtgärder eller sanktioner i avsikt att förhindra oegentligheter och brott mot bestämmelserna om tillsyn över försäkringsverksamhet.

(10) Den inre marknaden är ett område utan inre gränser som ger tillgång till alla försäkringsslag utom livförsäkring inom hela gemenskapen och därigenom möjlighet för varje vederbörligen auktoriserad försäkringsgivare att täcka vilken som helst av de risker som avses i bilagan till direktiv 73/239/EEG. Det monopol i fråga om vissa slag av risker som vissa organ åtnjuter i några medlemsstater måste därför avskaffas.

(11) Bestämmelserna om överlåtelse av försäkringsbestånd måste anpassas så att de överensstämmer med det system med en enda auktorisation som införs genom detta direktiv.

(12) Genom direktiv 91/674/EEG har redan den nödvändiga samordningen genomförts av medlemsstaternas regler för de tekniska avsättningar, som krävs av försäkringsgivarna för att täcka sina åtaganden, och denna samordning möjliggör ett ömsesidigt erkännande av sådana avsättningar.

(13) De regler som styr spridningen, lokaliseringen och matchningen av de tillgångar som används för att täcka de tekniska avsättningarna måste samordnas för att underlätta ett ömsesidigt erkännande av medlemsstaternas regler. Vid denna samordning måste man beakta de åtgärder för liberalisering av kapitalrörelser som antogs genom rådets direktiv av den 24 juni 1988 för genomförandet av fördragets artikel 67 (88/361/EEG) ([1]) och de framsteg som gjorts av gemenskapen på vägen mot en ekonomisk och monetär union.

(14) Hemländerna får dock inte kräva att försäkringsföretagen skall investera de tillgångar som täcker de tekniska avsättningarna i

([1]) EGT nr L 178, 8.7.1988, s. 5.

▼B

särskilda tillgångsslag, eftersom ett sådant krav skulle vara oförenligt med de åtgärder för liberalisering av kapitalrörelserna som antogs genom direktiv 88/361/EEG.

(15) I avvaktan på att ett direktiv om investeringstjänster antas som bl. a. samordnar definitionen av begreppet reglerad marknad måste en provisorisk definition av begreppet göras i detta direktiv utan att kommande samordning påverkas. Denna definition kommer att ersättas med den som samordnas på gemenskapsnivå och som kommer att lägga ansvaret på marknadens hemland, medan ansvaret i detta direktiv temporärt läggs på försäkringsföretagets hemland.

(16) Den förteckning över poster som får ingå i den solvensmarginal som krävs i direktiv 73/239/EEG måste kompletteras med hänsyn till nya finansiella instrument och de möjligheter som andra finansiella institut beviljats vid uppbyggnaden av sina fonder.

(17) Inom ramen för en integrerad försäkringsmarknad bör försäkringstagare, som på grund av sin ställning, storlek eller slag av risk inte kräver särskilt skydd i den medlemsstat där risken är belägen, ges fullständig frihet att välja vilken lag som skall tillämpas på deras försäkringsavtal.

(18) Samordningen av försäkringsavtalsrätten är inte en förutsättning för att uppnå en inre marknad för försäkringar. Den möjlighet, som ges medlemsstaterna att föreskriva att deras respektive lagar skall tillämpas på försäkringsavtal som täcker risker som är belägna inom deras territorier, bör därför ge tillräckliga garantier för försäkringstagare som behöver särskilt skydd.

(19) Inom ramen för en inre marknad ligger det i försäkringstagarnas intresse att ha tillgång till bredast möjliga utbud av de försäkringsprodukter som finns att tillgå inom gemenskapen så att de kan välja vad som bäst motsvarar deras behov. Den medlemsstat där risken är belägen har ansvaret för att det inte finns några hinder inom dess territorium mot att tillhandahålla alla de försäkringsprodukter som saluförs inom gemenskapen, förutsatt att de inte strider mot de rättsregler till skydd för det allmänna bästa som gäller i den medlemsstaten och att det allmänna bästa inte skyddas av hemlandets rättsregler, samt med kravet att sådana rättsregler måste tillämpas utan diskriminering på alla företag som är verksamma i den medlemsstaten och vara objektivt nödvändiga samt stå i proportion till det avsedda målet.

(20) Medlemsstaterna måste kunna säkerställa att de försäkringsprodukter och de avtalshandlingar som, enligt etableringsfriheten eller friheten att tillhandahålla tjänster, används för att täcka risker som är belägna inom deras territorier överensstämmer med de särskilda rättsregler till skydd för det allmänna bästa som är tillämpliga. De tillsynssystem som skall tillämpas måste motsvara den inre marknadens krav utan att vara en förutsättning för att bedriva försäkringsverksamhet. Med detta synsätt förefaller det inte berättigat med system med förhandsgodkännande av avtalsvillkor. Det är därför nödvändigt att införa andra system som är bättre anpassade till den inre marknadens krav och som ger varje medlemsstat möjlighet att garantera försäkringstagare ett tillfredsställande skydd.

(21) Om försäkringstagaren är en fysisk person bör försäkringsföretaget upplysa denne om vilken lag som skall tillämpas på avtalet och hur försäkringstagares klagomål beträffande avtalen behandlas.

(22) I vissa medlemsstater utgör privat eller frivillig sjukförsäkring helt eller delvis ett alternativ till det skydd vid sjukdom som ingår i socialförsäkringssystemet.

(23) Arten och de sociala konsekvenserna av sjukförsäkringsavtal gör det berättigat för de behöriga myndigheterna i den medlemsstat

▼B

där risken är belägen att kräva att de kontinuerligt underrättas om de allmänna och särskilda avtalsvillkoren för att kunna avgöra om dessa avtal helt eller delvis är ett alternativ till det skydd vid sjukdom som ingår i socialförsäkringssystemet. En sådan kontroll får inte vara en förutsättning för att produkterna skall få tillhandahållas. Sjukförsäkring som helt eller delvis ersätter det skydd vid sjukdom som ges genom socialförsäkringssystemet skiljer sig på grund av sin särskilda natur från andra former av skade- och livförsäkring, i den utsträckning det är nödvändigt att kontrollera att försäkringstagarna i realiteten har tillgång till privat eller frivilligt tecknat skydd vid sjukdom oberoende av sin ålder eller sitt hälsotillstånd.

(24) I detta syfte har några medlemsstater antagit särskilda rättsregler. Till skydd för det allmänna bästa är det möjligt att anta eller behålla sådana rättsregler, förutsatt att de inte på ett otillbörligt sätt inskränker etableringsfriheten eller friheten att tillhandahålla tjänster, dock att dessa bestämmelser måste tillämpas lika, oavsett vilket hemland företaget har. Dessa rättsregler kan skilja sig åt beroende på förhållanden i den enskilda medlemsstaten. I sådana rättsregler kan föreskrivas öppet tillträde, enhetlig premiesättning för varje avtalstyp och livsvarigt skydd. Detta mål kan även uppnås genom att krav ställs på de företag som erbjuder privat eller frivilligt tecknade sjukförsäkringar att de skall använda standardavtal som motsvarar det skydd som ges i de lagstadgade socialförsäkringsprogrammen med en premiesättning som inte får överskrida ett fastställt maximum samt att de deltar i förlustutjämningsprogram. En ytterligare möjlighet är att kräva att privat eller frivilligt tecknade sjukförsäkringar tekniskt utformas på liknande sätt som livförsäkringar.

(25) På grund av den samordning som införts genom direktiv 73/239/EEG, efter ändring genom detta direktiv, är den möjlighet som Tyskland ges i artikel 7.2 c i samma direktiv att förbjuda att sjukförsäkring samordnas med andra försäkringsklasser inte längre berättigad och måste därför avskaffas.

(26) Medlemsstaterna kan kräva att alla försäkringsföretag, som på egen risk erbjuder obligatorisk arbetsskadeförsäkring inom deras territorier, skall följa de särskilda bestämmelser för sådan försäkring som ingår i deras nationella lagstiftning. Detta krav får dock inte gälla bestämmelserna om finansiell tillsyn som uteslutande är hemlandets ansvar.

(27) För att utöva etableringsfriheten krävs att företaget är stadigvarande representerat i filialstaten. För att det, såvitt gäller ansvarsförsäkring för motorfordon, skall kunna ta individuella hänsyn till försäkringstagarna och de skadelidande är det nödvändigt med en organisation i filialstaten som kan inhämta all nödvändig information om ersättningskrav som gäller detta slag av risk och som har tillräckliga befogenheter att företräda företaget mot skadelidande i ersättningsfrågor och även att betala ut sådan ersättning samt företräda företaget eller, om så är nödvändigt, se till att företaget blir företrätt i domstol och inför tillsynsmyndigheterna i medlemsstaten i samband med sådana ersättningskrav.

(28) Inom ramen för den inre marknaden får ingen medlemsstat längre förbjuda att försäkringsverksamhet inom dess territorium samtidigt bedrivs med stöd av etableringsfriheten och av friheten att tillhandahålla tjänster. Den valmöjlighet i detta avseende som direktiv 88/357/EEG ger medlemsstaterna bör därför avskaffas.

(29) Det bör införas ett sanktionssystem som skall tillämpas om ett försäkringsföretag i den medlemsstat där risken är belägen inte följer de bestämmelser till skydd för det allmänna bästa som det omfattas av.

(30) Vissa medlemsstater pålägger inte försäkringstransaktioner någon form av indirekt beskattning, medan flertalet medlemsstater till-

▼B

ämpar särskilda skatter och andra former av avgifter som t.ex. extraavsättning till garantifonder. I de olika medlemsstater där de tillämpas är dessa skatter och avgifter av varierande struktur och omfattning. Det är önskvärt att förhindra att de skillnader som finns leder till en snedvridning av konkurrensen i fråga om försäkringstjänster mellan medlemsstaterna. I avvaktan på ytterligare samordning bör detta problem kunna avhjälpas genom tillämpning av skattesystemen och de övriga avgiftsformerna i de medlemsstater där riskerna är belägna, och det är medlemsstaternas uppgift att vidta åtgärder så att dessa skatter och avgifter betalas.

(31) Återkommande tekniska ändringar av de närmare reglerna i detta direktiv kan bli nödvändiga med hänsyn till försäkringsbranschens fortsatta utveckling. Kommissionen kommer, om och när så är nödvändigt, att genomföra sådana ändringar efter samråd med den försäkringskommitté som inrättats genom direktiv 91/675/EEG ([1]) och därvid utöva de verkställande befogenheter som den givits genom fördraget.

(32) Det är nödvändigt att anta särskilda bestämmelser som syftar till en smidig övergång från den befintliga rättsordningen, då detta direktiv skall börja tillämpas, till den ordning som införs genom direktivet utan att någon ytterligare arbetsbelastning läggs på de behöriga myndigheterna i medlemsstaterna.

(33) Enligt artikel 8 c i fördraget bör hänsyn tas till graden av de påfrestningar som för vissa ekonomier på skilda utvecklingsnivåer blir nödvändiga. Övergångsbestämmelser bör därför antas så att tillämpningen av detta direktiv kan införas gradvis i vissa medlemsstater.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

AVDELNING I

DEFINITIONER OCH RÄCKVIDD

Artikel 1

I detta direktiv används följande beteckningar med de betydelser som här anges:

a) *försäkringsföretag*: företag som har fått officiell auktorisation enligt artikel 6 i direktiv 73/239/EEG.

b) *filial*: agentur eller filial till ett försäkringsföretag med beaktande av artikel 3 i direktiv 88/357/EEG.

c) *hemland*: medlemsstat där det försäkringsföretag som försäkrar en risk har sitt huvudkontor.

d) *filialstat*: medlemsstat där den filial som försäkrar en risk är belägen.

e) *medlemsstat där tjänsterna utförs*: medlemsstat där en risk är belägen, så som definierats i artikel 2 d i direktiv 88/357/EEG, om risken försäkras från ett försäkringsföretag eller en filial i en annan medlemsstat.

f) *ägarkontroll*: förhållande mellan ett moderföretag och ett dotterföretag, så som definierats i artikel 1 i direktiv 83/349/EEG ([2]), eller motsvarande förhållande mellan en fysisk eller juridisk person och ett företag.

g) *kvalificerat innehav*: direkt eller indirekt ägande i ett företag, där innehavet representerar 10 % eller mer av kapitalet eller samtliga

([1]) EGT nr L 374, 31.12.1991, s. 32.
([2]) EGT nr L 193, 18.7.1983, s. 1.

▼B

röster eller som möjliggör ett väsentligt inflytande över ledningen av företaget.

▼M6

Vid tillämpningen av denna definition på artiklarna 8 och 15 och på andra nivåer av ägande enligt artikel 15 skall hänsyn tas till rösträtter enligt artiklarna 9 och 10 i direktiv 2004/109/EG ([1]) samt villkoren för sammanläggning av dessa enligt artikel 12.4 och 12.5 i det direktivet.

Medlemsstaterna skall inte beakta de rösträtter eller andelar som värdepappersföretag eller kreditinstitut kan inneha till följd av garantiverksamhet för finansiella instrument och/eller placering av finansiella instrument på grundval av ett fast åtagande enligt avsnitt A punkt 6 i bilaga I till Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/39/EG ([2]), förutsatt att dessa rättigheter dels inte utövas eller på annat sätt utnyttjas för att ingripa i emittentens förvaltning och dels avyttras inom ett år efter förvärvet.

▼B

h) *moderföretag*: moderföretag, så som definierats i artikel 1 och 2 i direktiv 83/349/EEG.

i) *dotterföretag*: dotterföretag, så som definierats i artikel 1 och 2 i direktiv 83/349/EEG; ett dotterföretag till ett dotterföretag skall också betraktas som dotterföretag till det företag som ytterst är moderföretaget för dessa företag.

j) *reglerad marknad*: finansiell marknad, som av ett företags hemland anses som en reglerad marknad, i avvaktan på att en definition antas genom ett direktiv om investeringstjänster, och som utmärks av

— en regelbunden verksamhet, och

— förhållandet att bestämmelser som har utfärdats eller godkänts av de behöriga myndigheterna fastslår villkoren för marknadens verksamhet, tillträdet till marknaden och, om rådets direktiv av den 5 mars 1979 om samordning för villkoren för upptagande av värdepapper till officiell notering vid fondbörs (79/279/EEG) ([3]) är tillämpligt, de villkor för upptagande till notering som fastställs i det direktivet eller, om direktiv 79/279/EEG inte är tillämpligt, de villkor som ett finansiellt instrument måste uppfylla för att faktiskt kunna omsättas på marknaden.

En reglerad marknad kan, inom ramen för detta direktiv, vara belägen i en medlemsstat eller i tredje land. I det senare fallet måste marknaden vara godkänd av hemlandet och uppfylla jämförbara krav. Varje finansiellt instrument som omsätts på denna marknad måste vara av en kvalitet som är jämförbar med kvaliteten hos de instrument som omsätts på den reglerade marknaden, eller de reglerade marknaderna, i medlemsstaten i fråga.

k) *behöriga myndigheter*: nationella myndigheter som enligt lag eller annan författning har behörighet att utöva tillsyn över försäkringsföretag.

▼M1

l) *nära förbindelser*: en situation där två eller flera fysiska eller juridiska personer är förenade genom

([1]) Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/109/EG av den 15 december 2004 om harmonisering av insynskraven angående upplysningar om emittenter vars värdepapper är upptagna till handel på en reglerad marknad (EUT L 390, 31.12.2004, s. 38).

([2]) Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/39/EG av den 21 april 2004 om marknader för finansiella instrument (EUT L 145, 30.4.2004, s. 1). Direktivet senast ändrat genom direktiv 2007/44/EG (EUT L 247, 21.9.2007, s. 1).

([3]) EGT nr L 66, 13.3.1979, s. 21. Senast ändrat genom direktiv 82/148/EEG (EGT nr L 62, 5.3.1982, s. 22).

▼M1

a) ägarintresse, innebärande ett innehav, direkt eller genom kontroll av 20 % eller mer av rösterna eller kapitalet i ett företag, eller

b) kontroll, innebärande förbindelse mellan ett moderföretag och ett dotterföretag i alla de fall som omfattas av artiklarna 1.1 och 1.2 i direktiv 83/349/EEG ([1]), eller en likartad förbindelse mellan någon fysisk eller juridisk person och ett företag. Varje dotterföretag till ett dotterföretag skall också anses som dotterföretag till moderföretaget vilket står över dessa företag.

Som nära förbindelse skall även anses en situation där två eller flera fysiska eller juridiska personer kontrolleras genom en varaktig förbindelse till en och samma person.

▼B

Artikel 2

1. Detta direktiv skall tillämpas på de försäkringsformer och verksamhetsformer som avses i artikel 1 i direktiv 73/239/EEG.

2. Detta direktiv skall varken tillämpas på försäkringsformer och verksamheter eller företag och institutioner som inte omfattas av direktiv 73/239/EEG eller på de organ som avses i artikel 4 i det direktivet.

Artikel 3

Utan hinder av artikel 2.2 skall medlemsstaterna vidta alla nödvändiga åtgärder för att säkerställa att de etableringsmonopol inom vissa försäkringsklasser som beviljats organ etablerade inom deras territorier och som avses i artikel 4 i direktiv 73/239/EEG skall ha upphävts före den 1 juli 1994.

AVDELNING II

ETABLERING INOM FÖRSÄKRINGSVERKSAMHET

Artikel 4

Artikel 6 i direktiv 73/239/EEG skall ersättas med följande:

”Artikel 6

Auktorisation av behörig myndighet skall föreskrivas för direkt försäkringsverksamhet.

En ansökan om sådan auktorisation skall göras hos den behöriga myndigheten i hemlandet av

a) varje företag som etablerar sitt huvudkontor inom denna stats territorium,

b) varje företag som, efter att ha beviljats sådan auktorisation som avses i första stycket, utvidgar sin verksamhet till en hel försäkringsklass eller till andra försäkringsklasser.”

Artikel 5

Artikel 7 i direktiv 73/239/EEG skall ersättas med följande:

([1]) EGT nr L 193, 18.7.1993, s. 1. Direktivet senast ändrat genom direktiv 90/605/EEG (EGT nr L 317, 16.11.1990, s. 60).

▼B

”Artikel 7

1. En auktorisation skall vara gällande inom hela gemenskapen. Den skall ge företaget rätt att bedriva verksamhet där med stöd antingen av etableringsfriheten eller friheten att tillhandahålla tjänster.

2. En auktorisation skall beviljas för en viss försäkringsklass. Den skall omfatta hela försäkringsklassen, såvida inte den sökande önskar försäkra endast en del av de risker som hänför sig till försäkringsklassen enligt punkt A i bilagan.

Dock skall följande gälla:

a) Medlemsstaterna får bevilja auktorisation för de grupper av försäkringsklasser som anges i punkt B i bilagan och förse dem med däri angivna beteckningar.

b) En auktorisation som beviljas för en viss försäkringsklass eller grupp av försäkringsklasser skall även gälla för underordnade risker som tillhör en annan försäkringsklass, om villkoren i punkt C i bilagan är uppfyllda.”

Artikel 6

Artikel 8 i direktiv 73/239/EEG skall ersättas med följande:

”Artikel 8

1. Hemlandet skall föreskriva att försäkringsföretag som ansöker om auktorisation skall

a) anta någon av följande företagsformer:

— Belgien: ’société anonyme — naamloze vennootschap’,’société en commandite par actions — commanditaire vennootschap op aandelen’,’association d'assurance mutuelle — onderlinge verzikeringsverenigung’’société coopérative — cooperatieve vennootschap’

— Danmark: ’aktieselskaber’, ’gensidige selskaber’,

— Frankrike: ’société anonyme’, société d'assurance mutuelle, ’institution de prévoyance régie par le code de la sécurité sociale’, ’institution de prévoyance régie par le code rural’, ’mutuelles régies par le code de la mutualité’,

— Grekland: ’annumh etaira’, ’allhlasjalistikV sunetairismV’,

— Irland: ’incorporated companies limited by shares or by guarantee or unlimited’,

— Italien: ’società per azioni’, ’società cooperativa’, ’mutua di assicurazione’,

— Luxemburg: ’société anonyme’, ’société en commandite par actions’, ’association d'assurances mutuelles’, ’société coopérative’,

— Nederländerna: ’naamloze vennootschap’, ’onderlinge waarborgmaatschappij’,

— Portugal: ’sociedade anónima’, ’mútua de seguros’,

— Spanien: ’sociedad anónima’, ’sociedad mutua’, ’sociedad cooperativa’,

— Storbritannien: ’incorporated companies limited by shares or by guarantee or unlimited’, ’societies registered under the Industrial and Provident Societies Acts’, ’societies registered under the Friendly Societies Acts’, de försäkringsgivare som uppträder under beteckningen ’Lloyd's’,

▼B

— Tyskland: ’Aktiengesellschaft’, ’Versicherungsverein auf Gegenseitigkeit’, ’Öffentlichrechtliches Wettbewerbsversicherungsunternehmen’.

Ett försäkringsföretag får även anta företagsformen Europabolag (SE) när denna har införts.

Vidare får medlemsstaterna, i förekommande fall, etablera företag inom ramen för gällande offentligrättslig lagstiftning, förutsatt att ändamålet för sådan verksamhet är försäkringsrörelse på samma villkor som gäller för privaträttsligt verksamma företag.

b) begränsa sin verksamhet till försäkringsområdet och sådan verksamhet som är direkt anknuten till detta område med uteslutande av all annan affärsverksamhet,

c) förete en verksamhetsplan enligt artikel 9,

d) inneha den minsta garantifond som föreskrivs i artikel 17.2,

e) faktiskt ledas av personer med gott anseende och med lämpliga yrkesmässiga kvalifikationer eller lämplig yrkesmässig erfarenhet.

2. Ett företag, som ansöker om auktorisation att utvidga sin verksamhet till andra försäkringsklasser eller att utvidga en auktorisation som endast täcker vissa risker inom en försäkringsklass, skall förete en verksamhetsplan enligt artikel 9.

Företaget skall dessutom kunna visa att det har den solvensmarginal som föreskrivs i artikel 16 och att det innehar den större minsta garantifond som kan krävas enligt artikel 17.2 för sådana försäkringsklasser som auktorisationen utvidgats till att omfatta.

3. Detta direktiv hindrar inte medlemsstaterna från att upprätthålla eller införa lagar och andra författningar som föreskriver godkännande av stiftelseurkund och bolagsordning samt att alla andra handlingar som krävs för normal tillsyn skall företes.

Medlemsstaterna får dock inte anta bestämmelser med krav på förhandsgodkännande eller löpande anmälan av allmänna och särskilda försäkringsvillkor, premietariffer eller andra tryckta handlingar som företaget avser att använda i sina mellanhavanden med försäkringstagarna.

Medlemsstaterna får inte upprätthålla eller införa krav på förhandsanmälan eller förhandsgodkännande av föreslagna premiehöjningar, utom då detta ingår som en del i allmänna priskontrollsystem.

Detta direktiv hindrar inte medlemsstaterna från att kräva att företag, som söker eller har beviljats auktorisation för klass 18 i punkt A i bilagan, skall genomgå kontroller beträffande sina direkta och indirekta resurser i fråga om personal och utrustning som bl.a. omfattar den medicinska personalens kvalifikationer och kvaliteten på den utrustning som dessa företag förfogar över för att utföra de åtaganden som sammanhänger med försäkringsklassen.

4. Ovannämnda bestämmelser får inte innebära att en ansökan om auktorisation skall behandlas med hänsyn till marknadens ekonomiska behov.”

Artikel 7

Artikel 9 i direktiv 73/239/EEG skall ersättas med följande:

”Artikel 9

Den verksamhetsplan som avses i artikel 8.1 c skall innehålla uppgifter eller dokumentation om

a) de slag av risker som företaget avser att försäkra,

b) grundprinciperna för återförsäkring,

▼B

c) sammansättningen av minsta garantifonden,

d) uppskattade kostnader för uppbyggnaden av administration och övriga nödvändiga företagsfunktioner samt för ändamålet avsatta medel och, om de risker som skall försäkras tillhör försäkringsklass 18 i punkt A i bilagan, de resurser som står till företagets förfogande för tillhandahållande av den utlovade assistansen,

samt, därutöver, beträffande de tre första räkenskapsåren om

e) uppskattade kostnader för administrationen, med undantag av kostnaderna för dess uppbyggnad, och i synnerhet löpande allmänna omkostnader och provisioner,

f) uppskattade premier eller bidrag samt kostnader för försäkringsersättningar,

g) en prognos för balansräkningen,

h) uppskattade finansiella medel avsedda att täcka försäkringsförpliktelser och solvensmarginal.”

Artikel 8

De behöriga myndigheterna i hemlandet får inte bevilja auktorisation för försäkringsverksamhet förrän de har fått information om vilka aktieägare eller medlemmar, fysiska eller juridiska personer, som direkt eller indirekt har kvalificerade innehav, och om storleken av dessa innehav.

Dessa myndigheter skall vägra auktorisation om de, med hänsyn till behovet att säkerställa en sund och ansvarsfull ledning av försäkringsföretaget, bedömer att lämpligheten hos aktieägare eller medlemmar som avses i första stycket inte är tillfredsställande.

AVDELNING III

SAMORDNING AV VILLKOREN FÖR FÖRSÄKRINGSRÖRELSE

Kapitel 1

Artikel 9

Artikel 13 i direktiv 73/239/EEG skall ersättas med följande:

”Artikel 13

1. Hemlandet är ensamt ansvarigt för den finansiella tillsynen över försäkringsföretagen, även i fråga om den del av deras verksamhet som de utövar via filialer eller med stöd av friheten att tillhandahålla tjänster.

2. I den finansiella tillsynen skall ingå kontroll av försäkringsföretagets hela verksamhet, av dess solvens, bildandet av tekniska avsättningar och de tillgångar som täcker dessa enligt de regler som hemlandet fastställt, eller den praxis som hemlandet följer med iakttagande av bestämmelser som antagits på gemenskapsnivå.

Om företaget i fråga har auktorisation att försäkra risker som förts till försäkringsklass 18 i punkt A i bilagan skall tillsynen utvidgas till att gälla kontroll av de resurser i tekniskt avseende som företaget förfogar över för att kunna utföra den assistans som det har åtagit sig att lämna, om hemlandets lagstiftning föreskriver kontroll av sådana resurser.

▼B

3. De behöriga myndigheterna i hemlandet skall kräva att varje försäkringsföretag skall ha sunda metoder för administration och bokföring och adekvata rutiner för intern kontroll.”

Artikel 10

Artikel 14 i direktiv 73/239/EEG skall ersättas med följande:

”Artikel 14

Om ett försäkringsföretag som är auktoriserat i en medlemsstat utövar verksamhet genom filial i en annan medlemsstat skall filialstaten ge de behöriga myndigheterna i hemlandet tillstånd att, efter att ha underrättat de behöriga myndigheterna i filialstaten, själva eller genom därför utsedda ombud på plats kontrollera de uppgifter som är nödvändiga för den finansiella tillsynen över företaget. Myndigheterna i filialstaten får medverka i denna kontroll.”

Artikel 11

Artikel 19.2 och 19.3 i direktiv 73/239/EEG skall ersättas med följande:

”2. Medlemsstaterna skall ålägga företag med huvud-kontor inom deras territorium att periodiskt inge redovisning tillsammans med statistisk dokumentation som behövs för tillsyn. De behöriga myndigheterna skall utväxla sådan information och dokumentation som behövs för tillsynen.

3 Varje medlemsstat skall vidta alla åtgärder som behövs för att se till att de behöriga myndigheterna har de befogenheter och resurser som behövs för att övervaka den verksamhet som bedrivs av försäkringsföretag med huvudkontor inom respektive medlemsstats territorium, inklusive verksamhet som bedrivs utanför dess territorium i enlighet med rådsdirektiv som är tillämpliga på sådan verksamhet, i syfte att kontrollera att direktiven genomförs.

Dessa befogenheter och resurser skall särskilt göra det möjligt för de behöriga myndigheterna att

a) göra ingående undersökningar om ett företags ställning och dess verksamhet som helhet, bl.a. genom att

   — inhämta uppgifter eller begära in handlingar angående försäkringsrörelsen,

   — göra inspektion på plats i företagets lokaler,

b) vidta alla nödvändiga och lämpliga åtgärder beträffande företaget, dess ledning eller personer med avgörande inflytande över företaget för att se till att verksamheten bedrivs i överensstämmelse med de lagar och andra författningar som företaget har att efterleva i varje medlemsstat, och särskilt att företaget följer verksamhetsplanen till den del denna är tvingande, samt för att förhindra eller undanröja missförhållanden som är till förfång för de försäkrade,

c) se till att dessa åtgärder vidtas, om nödvändigt genom tvångsmedel, vid behov på rättslig väg.

Medlemsstaterna får även ge de behöriga myndigheterna befogenhet att inhämta alla upplysningar rörande försäkringsavtal som innehas av förmedlare.”

Artikel 12

1. Artikel 11.2 - 11.7 i direktiv 88/357/EEG skall upphöra att gälla.

▼B

2. Varje medlemsstat skall, på de villkor som ställts upp i nationell lag, ge företag med huvudkontor inom dess territorium tillstånd att, helt eller delvis, överlåta sådana egna bestånd av försäkringsavtal, som slutits med stöd antingen av etableringsfriheten eller av friheten att tillhandahålla tjänster, till ett acceptkontor etablerat inom gemenskapen, dock under förutsättning att de behöriga myndigheterna i acceptkontorets hemland intygar att acceptkontoret har tillräcklig solvensmarginal sedan överlåtelsen beaktats.

3. Om en filial avser att, helt eller delvis, överlåta sådana egna bestånd av försäkringsavtal, som slutits med stöd antingen av etableringsfriheten eller av friheten att tillhandahålla tjänster, skall filialstaten rådfrågas.

4. I de fall som avses i punkt 2 och 3 skall de behöriga myndigheterna i det överlåtande företagets hemland ge tillstånd till överlåtelsen efter att ha inhämtat godkännande av de behöriga myndigheterna i den medlemsstat där riskerna är belägna.

5. De behöriga myndigheterna i de medlemsstater som rådfrågas skall, inom tre månader efter det att de mottagit begäran, lämna sina synpunkter eller sitt tillstyrkande till de behöriga myndigheterna i det överlåtande försäkringsföretagets hemland. Om de myndigheter som rådfrågats inte lämnat något svar inom denna tid skall detta tolkas som att de har givit sitt stöd eller sitt tysta medgivande.

6. En överlåtelse som tillåtits med stöd av denna artikel skall offentliggöras i den medlemsstat där risken är belägen i överensstämmelse med nationell lag. Sådana överlåtelser skall automatiskt bli gällande gentemot försäkringstagare, de försäkrade och alla andra för vilka de överlåtna avtalen medför rättigheter eller skyldigheter.

Denna bestämmelse skall inte inverka på medlemsstaternas rätt att ge försäkringstagarna möjlighet att säga upp avtal inom en fastställd tid efter en överlåtelse.

Artikel 13

Artikel 20 i direktiv 73/239/EEG skall ersättas med följande:

”Artikel 20

1. Om ett företag inte följer bestämmelserna i artikel 15, får den behöriga myndigheten, efter att först ha underrättat de behöriga myndigheterna i de medlemsstater där riskerna är belägna om sin avsikt, i dess hemland förbjuda företaget att fritt förfoga över sina tillgångar i detta land.

2. I syfte att återställa finansiell stabilitet i ett företag, vars solvensmarginal underskrider det minimum som föreskrivs i artikel 16.3, skall den behöriga myndigheten i hemlandet begära att det upprättas en plan för att återställa en sund finansiell ställning och att denna plan överlämnas till myndigheten för godkännande.

I undantagsfall, då den behöriga myndigheten bedömer att företagets finansiella ställning ytterligare kommer att försämras, får myndigheten även inskränka företagets rätt, eller helt förbjuda företaget, att fritt förfoga över sina tillgångar. Myndigheten skall underrätta de behöriga myndigheterna i de andra medlemsstater inom vilkas territorier företaget bedriver verksamhet om de åtgärder den vidtagit, varpå dessa på den första medlemsstatens begäran skall vidta samma åtgärder.

3. Om företagets solvensmarginal går under den i artikel 17 angivna garantifonden, skall den behöriga myndigheten i hemlandet begära att företaget överlämnar en plan avseende kortfristig finansiering till myndigheten för godkännande.

▼B

Myndigheten får vidare inskränka företagets rätt, eller helt förbjuda företaget, att fritt förfoga över sina tillgångar. Myndigheten skall i sådana fall underrätta de behöriga myndigheterna i de andra medlemsstater inom vilkas territorier företaget bedriver verksamhet om detta, varpå dessa på den förstnämnda myndighetens begäran skall vidta samma åtgärder.

4. I de situationer som anges i punkterna 1, 2 och 3 får de behöriga myndigheterna dessutom vidta alla behövliga åtgärder till skydd för de försäkrades intressen.

5. Varje medlemsstat skall vidta de åtgärder som är nödvändiga enligt dess nationella lagstiftning för att kunna förbjuda företag att fritt förfoga över tillgångar som är belägna inom dess territorium om företagets hemland begär detta i de fall som anges i punkterna 1, 2 och 3, och hemlandet skall i sådana fall ange vilka tillgångar som skall omfattas av dessa åtgärder.”

Artikel 14

Artikel 22 i direktiv 73/239/EEG skall ersättas med följande:

”Artikel 22

1. Den auktorisation som ett försäkringsföretag beviljats av den behöriga myndigheten i sitt hemland kan återkallas av samma myndighet om företaget

a) inte utnyttjar auktorisationen inom tolv månader, uttryckligen avstår från den eller upphör att utöva verksamhet under längre tid än sex månader, såvida inte medlemsstaten i fråga har utfärdat bestämmelser om att auktorisationen i sådana fall automatiskt upphör,

b) inte längre uppfyller villkoren för etablering,

c) inte inom angiven tid kunnat vidta de åtgärder som fastställts i en sådan rekonstruktions- eller finansieringsplan som avses i artikel 20,

d) allvarligt åsidosätter de skyldigheter företaget har enligt de bestämmelser det omfattas av.

När en auktorisation återkallas, eller upphör, skall den behöriga myndigheten i företagets hemland anmäla detta till de behöriga myndigheterna i de övriga medlemsstaterna, vilka skall vidta lämpliga åtgärder för att förhindra att företaget inleder ny verksamhet inom deras territorier med stöd antingen av etableringsfriheten eller friheten att tillhandahålla tjänster. Den behöriga myndigheten i hemlandet skall i samarbete med de övriga myndigheterna vidta alla de åtgärder som behövs till skydd för de försäkrades intressen och särskilt inskränka företagets rätt att fritt förfoga över sina tillgångar enligt artikel 20.1, 20.2, andra stycket, eller 20.3, andra stycket.

2. Varje beslut att återkalla en auktorisation skall åtföljas av en närmare motivering och meddelas företaget.”

Artikel 15

▼M6

1. Medlemsstaterna skall kräva att alla fysiska eller juridiska personer (nedan kallade ”tilltänkta förvärvare”), eller sådana personer i samråd, som har fattat ett beslut om att direkt eller indirekt förvärva ett kvalificerat innehav i ett försäkringsföretag, eller om att ytterligare öka, direkt eller indirekt, ett kvalificerat innehav i ett försäkringsföretag, varigenom andelen av röstetalet eller kapitalet kommer att överstiga 20 %, 30 % eller 50 % eller så att försäkringsföretaget kommer att få ställning av dotterföretag, (nedan kallat ”tilltänkt förvärv”), först skriftli-

▼M6

gen underrättar de behöriga myndigheterna för det försäkringsföretag i vilket de avser att förvärva eller ytterligare öka ett kvalificerat innehav om storleken på det tilltänkta innehavet samt lämnar relevanta uppgifter enligt artikel 15b.4. Medlemsstaterna behöver inte tillämpa tröskelvärdet 30 % om de tillämpar ett tröskelvärde på en tredjedel enligt artikel 9.3 a i direktiv 2004/109/EG.

———————

2. Medlemsstaterna skall kräva att varje fysisk eller juridisk person som har fattat ett beslut om att avyttra, direkt eller indirekt, ett kvalificerat innehav i ett försäkringsföretag först skriftligen underrättar de behöriga myndigheterna i företagets hemmedlemsstat om storleken av innehavet. Underrättelse skall lämnas även av den som har fattat ett beslut om att minska sitt kvalificerade innehav i sådan mån att hans andel av röstetalet eller kapitalet skulle understiga 20 %, 30 % eller 50 %, eller så att försäkringsföretagets ställning som dotterföretag därigenom skulle upphöra. Medlemsstaterna behöver inte tillämpa tröskelvärdet 30 % om de tillämpar ett tröskelvärde på en tredjedel enligt artikel 9.3 a i direktiv 2004/109/EG.

▼B

3. Försäkringsföretaget skall, då det får kännedom därom, underrätta de behöriga myndigheterna i sina hemländer om sådana förvärv eller avyttringar av innehav i försäkringsföretagets kapital som får till följd att innehavanden överstiger eller understiger något av de gränstal som anges i punkterna 1 och 2.

Varje försäkringsföretag skall också, minst en gång om året, underrätta behöriga myndigheter i hemlandet om namnen på aktieägare och medlemmar med kvalificerade innehav samt om storleken på sådana innehav, så som framgår t.ex. av uppgifter som lämnats vid bolagsstämma om aktieägare och medlemmar eller av uppgifter som redovisats i enlighet med föreskrifter som gäller för börsregistrerade bolag.

4. Medlemsstaterna skall, i fall då de personer som avses i punkt 1, utövar sitt inflytande på ett sätt som är ägnat att vara till förfång för en sund och ansvarsfull ledning av försäkringsföretaget, kräva att de behöriga myndigheterna i hemlandet vidtar åtgärder. Sådana åtgärder får bl.a. bestå i föreläggande, sanktioner gentemot styrelsen och den verkställande ledningen samt i upphävande av rösträtt som är knuten till de ifrågavarande aktieägarnas eller medlemmarnas aktier eller andelar.

Motsvarande åtgärder skall vidtas i fråga om fysiska eller juridiska personer, som underlåter att lämna sådana underrättelser, som avses i punkt 1. Om aktier eller andelar har förvärvats trots att de behöriga myndigheterna i hemlandet har motsatt sig förvärvet, skall medlemsstaterna, oavsett de åtgärder som i övrigt vidtas, föreskriva antingen att rösträtterna för sådana innehav inte får utövas eller att avgivna röster skall vara ogiltiga eller att de får förklaras ogiltiga.

▼M6

Artikel 15a

1. Utan dröjsmål och under alla förhållanden senast två arbetsdagar efter mottagandet av den obligatoriska underrättelsen enligt artikel 15.1 samt efter ett eventuellt, därpå följande mottagande av den information som avses i punkt 2 i denna artikel, skall de behöriga myndigheterna skicka ett skriftligt mottagningsbevis till den tilltänkte förvärvaren.

De behöriga myndigheterna skall göra bedömningen enligt artikel 15b.1 (nedan kallat ”bedömningen”) inom sextio arbetsdagar från och med den skriftliga bekräftelsen av mottagandet av underrättelsen och av alla de handlingar som medlemsstaten kräver skall bifogas underrättelsen i enlighet med förteckningen i artikel 15b.4 (nedan kallat ”bedömningsperioden”).

▼M6

De behöriga myndigheterna skall, vid tidpunkten för den skriftliga bekräftelsen, informera den tilltänkte förvärvaren om den dag då bedömningsperioden löper ut.

2. De behöriga myndigheterna får under bedömningsperioden vid behov, och inte senare än den femtionde arbetsdagen i bedömningsperioden, begära ytterligare uppgifter som krävs för att slutföra bedömningen. Denna begäran skall vara skriftlig och det skall klart anges vilka ytterligare uppgifter som krävs.

Bedömningsperioden skall avbrytas mellan det datum då de behöriga myndigheterna begär in uppgifter och det datum då svar tas emot från den tilltänkte förvärvaren. Avbrottet får inte överstiga tjugo arbetsdagar. Om de behöriga myndigheterna därefter begär ytterligare uppgifter för komplettering eller förtydligande av uppgifterna, vilket de själva får besluta om, får detta inte leda till att bedömningsperioden avbryts.

3. De behöriga myndigheterna får förlänga avbrottet som avses i punkt 2 andra stycket andra meningen till högst trettio arbetsdagar om den tilltänkte förvärvaren är

a) etablerad eller reglerad utanför gemenskapen, eller

b) en fysisk eller juridisk person som inte är underställd tillsyn enligt detta direktiv eller direktiv 85/611/EEG ([1]), 2002/83/EG ([2]), 2004/39/EG, 2005/68/EG ([3]) eller 2006/48/EG ([4]).

4. Om de behöriga myndigheterna efter avslutad bedömning beslutar att motsätta sig förslaget om förvärv, skall de inom två arbetsdagar, och inom bedömningsperioden skriftligen underrätta den tilltänkte förvärvaren och ange motiven för sitt beslut. Om inget annat föreskrivs i nationell lagstiftning, kan en lämplig motivering av beslutet göras tillgänglig för allmänheten på den tilltänkte förvärvarens begäran. Detta får inte hindra en medlemsstat från att ge den behöriga myndigheten befogenhet att offentliggöra beslutet utan att den tilltänkte förvärvaren begär detta.

5. Om de behöriga myndigheterna inom bedömningsperioden inte skriftligen motsätter sig det tilltänkta förvärvet, skall förvärvet anses vara godkänt.

6. De behöriga myndigheterna får fastställa en maximiperiod inom vilken det tilltänkta förvärvet skall vara genomfört och förlänga den när det är lämpligt.

7. Medlemsstaterna får inte införa strängare krav på de behöriga myndigheternas underrättelse och godkännande av ett direkt eller indirekt förvärv av rösträtter eller kapital än de som föreskrivs i detta direktiv.

Artikel 15b

1. Vid bedömningen av underrättelsen enligt artikel 15.1 och uppgifterna enligt artikel 15a.2 skall de behöriga myndigheterna, för att säkerställa sund och ansvarsfull ledning av det försäkringsföretag som förvärvet gäller, och med beaktande av den tilltänkte förvärvarens sannolika påverkan på försäkringsföretaget, på grundval av samtliga föl-

([1]) Rådets direktiv 85/611/EEG av den 20 december 1985 om samordning av lagar och andra författningar som avser företag för kollektiva investeringar i överlåtbara värdepapper (fondföretag) (EGT L 375, 31.12.1985, s. 3). Direktivet senast ändrat genom Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/1/EG (EUT L 79, 24.3.2005, s. 9).

([2]) Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/83/EG av den 5 november 2002 om livförsäkring (EUT L 345, 19.12.2002, s. 1). Direktivet senast ändrat genom direktiv 2007/44/EG.

([3]) Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/68/EG av den 16 november 2005 om återförsäkring (EUT L 323, 9.12.2005, s. 1). Direktivet ändrat genom direktiv 2007/44/EG.

([4]) Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/48/EG av den 14 juni 2006 om rätten att starta och driva verksamhet i kreditinstitut (omarbetning) (EUT L 177, 30.6.2006, s. 1). Direktivet senast ändrat genom direktiv 2007/44/EG.

▼M6

jande kriterier bedöma om den tilltänkte förvärvaren är lämplig och det tilltänkta förvärvet är ekonomiskt sunt:

a) Den tilltänkte förvärvarens anseende.

b) Det anseende och de erfarenheter de personer har som kommer att leda försäkringsföretagets verksamhet till följd av det tilltänkta förvärvet.

c) Den tilltänkte förvärvarens ekonomiska ställning, särskilt när det gäller den typ av verksamhet som bedrivs eller skall bedrivas av det försäkringsföretag som det tilltänkta förvärvet gäller.

d) Om försäkringsföretaget kommer att kunna uppfylla och fortsätta att uppfylla verksamhetskraven enligt detta direktiv och, i tillämpliga fall, andra direktiv, främst direktiven 73/239/EEG, 98/78/EG ([1]), 2002/13/EG ([2]) och 2002/87/EG ([3]), särskilt om den grupp som det kommer att bli en del av har en struktur som möjliggör en effektiv tillsyn, ett effektivt informationsutbyte mellan de behöriga myndigheterna samt fastställande av fördelningen av ansvaret mellan de behöriga myndigheterna.

e) Om det finns rimlig anledning att misstänka att det tilltänkta förvärvet har en koppling till pågående eller genomförd penningtvätt eller finansiering av terrorism eller försök till detta, enligt artikel 1 i direktiv 2005/60/EG ([4]) eller att det tilltänkta förvärvet kan öka riskerna för sådan verksamhet.

2. De behöriga myndigheterna får bara motsätta sig det tilltänkta förvärvet om det finns rimlig anledning för att göra detta enligt kriterierna i punkt 1 eller om de uppgifter som lämnats av den tilltänkte förvärvaren är ofullständiga.

3. Medlemsstaterna får varken införa förhandsvillkor för storleken på förvärvet av ett innehav eller tillåta de behöriga myndigheterna att bedöma förvärvet utifrån marknadens ekonomiska behov.

4. Medlemsstaterna skall se till att en förteckning görs allmänt tillgänglig med de uppgifter som krävs för att göra bedömningen och som måste lämnas till de behöriga myndigheterna vid den tid för underrättelsen som avses i artikel 15.1. Uppgiftskraven skall vara proportionerliga och anpassade till den tilltänkte förvärvarens och det tilltänkta förvärvets karaktär. Medlemsstaterna får inte kräva uppgifter som inte är relevanta för en bedömning.

5. Utan hinder av artikel 15a.1, 15a.2 och 15a.3 skall en behörig myndighet, om den har fått underrättelse om två eller flera tilltänkta förvärv eller ökning av kvalificerat innehav i ett och samma försäkringsföretag, behandla de tilltänkta förvärvarna på ett icke diskriminerande sätt.

Artikel 15c

1. Berörda behöriga myndigheter skall arbeta i fullständigt samråd med varandra vid bedömningen, om den tilltänkte förvärvaren tillhör någon av följande kategorier:

([1]) Europaparlamentets och rådets direktiv 98/78/EG av den 27 oktober 1998 om extra tillsyn över försäkringsföretag som ingår i en försäkringsgrupp (EGT L 330, 5.12.1998, s. 1). Direktivet senast ändrat genom direktiv 2005/68/EG.

([2]) Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/13/EG av den 5 mars 2002 om ändring av rådets direktiv 73/239/EEG när det gäller solvensmarginalkraven för skadeförsäkringsföretag (EGT L 77, 20.3.2002, s. 17).

([3]) Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/87/EG av den 16 december 2002 om extra tillsyn över kreditinstitut, försäkringsföretag och värdepappersföretag i ett finansiellt konglomerat (EUT L 35, 11.2.2003, s. 1). Direktivet ändrat genom direktiv 2005/1/EG.

([4]) Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/60/EG av den 26 oktober 2005 om åtgärder för att förhindra att det finansiella systemet används för penningtvätt och finansiering av terrorism (EUT L 309, 25.11.2005, s. 15).

▼M6

a) Ett kreditinstitut, försäkringsföretag, återförsäkringsföretag, värdepappersföretag eller förvaltningsbolag enligt artikel 1a.2 i direktiv 85/611/EEG (nedan kallat ”förvaltningsbolag för fondföretag”) som är auktoriserat i en annan medlemsstat eller inom en annan sektor än den som förvärvet gäller.

b) Ett moderföretag till ett kreditinstitut, försäkringsföretag, återförsäkringsföretag, värdepappersföretag eller förvaltningsbolag för fondföretag som är auktoriserat i en annan medlemsstat eller inom en annan sektor än den som förvärvet gäller.

c) En fysisk eller juridisk person som kontrollerar ett kreditinstitut, försäkringsföretag, återförsäkringsföretag, värdepappersföretag eller förvaltningsbolag för fondföretag som är auktoriserat i en annan medlemsstat eller inom en annan sektor än den som förvärvet gäller.

2. De behöriga myndigheterna skall utan onödigt dröjsmål förse varandra med alla väsentliga uppgifter eller andra uppgifter som är väsentliga eller relevanta för bedömningen. Härvid skall de behöriga myndigheterna inbördes på begäran överlämna alla relevanta uppgifter och på eget initiativ överlämna alla väsentliga uppgifter. Eventuella synpunkter eller reservationer från den behöriga myndighet som ansvarar för den tilltänkte förvärvaren skall anges i beslut av den behöriga myndighet som auktoriserat det försäkringsföretag som förvärvet gäller.

▼B

Artikel 16

1. Medlemsstaterna skall föreskriva att alla personer, som arbetar eller har arbetat för behöriga myndigheter, samt revisorer och experter som är verksamma för behöriga myndigheters räkning skall vara bundna av tystnadsplikt. Tystnadsplikten skall innebära att ingen förtrolig information som erhålls i tjänsten får röjas till någon person eller myndighet utom i sammandrag eller sammanställning som omöjliggör identifikation av enskilda försäkringsföretag, dock med förbehåll för fall som omfattas av straffrättslig lagstiftning.

Dock får, om ett försäkringsföretag har försatts i konkurs eller underkastats tvångslikvidation, förtrolig information som inte berör tredje part, engagerad i försök att rädda företaget, yppas vid civilrättsliga eller kommersiella förfaranden.

2. Vad som sägs i punkt 1 skall inte hindra medlemsstaternas behöriga myndigheter att utbyta information i enlighet med direktiv som gäller för försäkringsföretag. För sådan information skall tystnadsplikt gälla enligt punkt 1.

▼M2

3. Medlemsstaterna får ingå samarbetsavtal om utbyte av information med behöriga myndigheter i tredje land eller med myndigheter eller organ i tredje land enligt definitionen i punkterna 5 och 5a endast om den lämnade informationen omfattas av garantier om tystnadsplikt som minst är likvärdiga med dem som avses i denna artikel. Detta utbyte av information måste vara avsett för de ovan nämnda myndigheternas eller organens utförande av sin tillsynsuppgift.

Om informationen ursprungligen kommer från en annan medlemsstat får den endast lämnas vidare om uttryckligt medgivande ges från de behöriga myndigheter som har lämnat den, och i så fall endast i det syfte som avsågs när dessa myndigheter gav sitt medgivande.

▼M5

4. Behöriga myndigheter, som erhåller förtrolig information enligt vad som sägs i punkterna 1 eller 2, får använda den endast i tjänsten och där endast

— för att kontrollera att villkoren för att försäkringsföretag skall få starta verksamhet är uppfyllda och för att underlätta tillsyn över sådan verksamhet, särskilt med avseende på kontroll av tekniska

▼M5

avsättningar, solvensmarginal, metoder för administration och redovisning samt rutiner för internkontroll,

— för att ålägga sanktioner,

— vid förvaltningsrättsligt överklagande av beslut som fattats av den behöriga myndigheten, eller

▼C2

— vid domstolsförfaranden som har inletts enligt artikel 56 eller med stöd av särskilda bestämmelser i detta direktiv och i andra direktiv antagna med avseende på försäkrings- och återförsäkringsföretag.

▼M5

5. Vad som sägs i punkterna 1 och 4 skall inte utgöra hinder för utbyte av information mellan behöriga myndigheter i samma medlemsstat, och inte heller mellan behöriga myndigheter i olika medlemsstater, i fall då informationen lämnas till

— myndigheter som ansvarar för den offentliga tillsynen över kreditinstitut och andra finansiella organisationer samt myndigheter med ansvar för tillsyn över finansiella marknader,

— organ som har befattning med försäkrings- eller återförsäkringsföretags konkurs eller likvidation eller liknande förfaranden, eller

— personer med ansvar för lagstadgad revision av försäkringsföretags, återförsäkringsföretags och andra finansiella instituts räkenskaper,

under utövandet av deras tillsynsfunktion eller för att till organ som administrerar tvångslikvidationsförfaranden eller garantifonder lämna sådan information som är nödvändig för att dessa skall kunna utföra sina uppdrag. Den information som mottas av dessa myndigheter, organ och personer skall vara underkastad de krav på tystnadsplikt som fastställs i punkt 1.

▼C2

5a. Utan hinder av punkterna 1-4 får medlemsstaterna tillåta informationsutbyte mellan de behöriga myndigheterna och

— myndigheter med ansvar för tillsyn över de organ som har befattning med försäkrings- eller återförsäkringsföretags likvidation, konkurs och liknande förfaranden,

— myndigheter med ansvar för tillsyn över de personer som ansvarar för lagstadgad revision av försäkrings- och återförsäkringsföretags, kreditinstituts, värdepappersföretags och andra finansiella instituts räkenskaper, eller

— oberoende aktuarier för försäkrings- eller återförsäkringsföretag som utövar lagstadgad tillsyn över dessa företag samt de organ som har till uppgift att övervaka dessa aktuarier.

Medlemsstater som tillämpar bestämmelsen i första stycket skall kräva att minst följande villkor uppfylls:

— Informationen skall användas för att genomföra den övervakning eller utöva den lagstadgade tillsyn som anges i första stycket.

— Den information som mottas i detta sammanhang skall omfattas av tystnadsplikt enligt punkt 1.

— När informationen härrör från en annan medlemsstat, får den inte vidarebefordras utan uttryckligt tillstånd från de myndigheter som har lämnat ut den, och i tillämpliga fall endast för de ändamål för vilka myndigheten givit sitt tillstånd.

Medlemsstaterna skall meddela kommissionen och de andra medlemsstaterna vilka myndigheter, personer och organ som har tillåtelse att motta information enligt denna punkt.

▼M1

5b. Utan hinder av punkterna 1-4, får medlemsstaterna för att stärka stabiliteten och integriteten hos det finansiella systemet tillåta utbyte av information mellan de behöriga myndigheterna och myndigheter eller organ som enligt lag är ansvariga för att upptäcka och utreda överträdelser av bolagsrätten.

Medlemsstater som tillämpar bestämmelsen i första stycket skall kräva att minst följande villkor uppfylls:

— Informationen skall användas för att utföra den uppgift som anges i första stycket.

— Den information som mottas i detta sammanhang omfattas av tystnadsplikt enligt punkt 1.

— När informationen härrör från en annan medlemsstat får den inte vidarebefordras utan uttryckligt tillstånd från de behöriga myndigheter som har lämnat ut den, och då endast för de ändamål för vilket dessa myndigheter givit sitt tillstånd.

Om en medlemsstats myndigheter eller organ som avses i första stycket utför sin uppgift att upptäcka och utreda överträdelser med hjälp av personer som genom sin särskilda kompetens är utsedda til detta och som inte är anställda inom den offentliga förvaltningen, kan möjligheten till det informationsutbyte som avses i första stycket utsträckas till att omfatta dessa personer enligt de villkor som föreskrivs i andra stycket.

För genomförande av andra stycket sista strecksatsen skall de myndigheter eller organ som avses i första stycket till de behöriga myndigheter som lämnat ut informationen uppge identitet och exakt ansvarsområde för de personer som får tillgång till denna.

Medlemsstaterna skall meddela kommissionen och de andra medlemsstaterna vilka myndigheter eller organ som får motta information enligt denna punkt.

Kommissionen skall före den 31 december 2000 upprätta en rapport om tillämpningen av bestämmelserna i denna punkt.

▼M3

5c. Denna artikel skall inte hindra en behörig myndighet från att

— till centralbanker och andra organ med liknande funktion i egenskap av monetära myndigheter,

— i förekommande fall till andra myndigheter med ansvar för övervakning av betalningssystem,

överföra uppgifter för att dessa skall kunna utföra sina uppgifter, och den skall inte heller hindra sådana myndigheter eller organ från att vidarebefordra sådana uppgifter som de kan behöva enligt punkt 4. Uppgifter som erhålls i detta sammanhang skall omfattas av de bestämmelser om tystnadsplikt som fastställs i denna artikel.

▼B

6. Medlemsstaterna får vidare, utan hinder av punkterna 1 och 4, med stöd av bestämmelser i lag tillåta att viss information lämnas ut till andra organ inom deras centrala förvaltning som ansvarar för lagstiftning om tillsyn över kreditinstitut, finansiella institut, investeringstjänster och försäkringsbolag samt till personer som företräder sådana organ.

Sådant utlämnande får dock ske endast då det är nödvändigt för utövande av offentlig tillsyn.

Vidare skall medlemsstaterna föreskriva att sådan information som erhållits med stöd av punkterna 2 och 5 och sådan som erhållits vid inspektion på platsen i enlighet med artikel 14 i direktiv 73/239/EEG aldrig får röjas i de fall som sägs i denna punkt 6 utan uttryckligt samtycke av de behöriga myndigheter som lämnat ut informationen eller av behöriga myndigheter i den medlemsstat i vilken inspektionen utfördes.

▼M1

Artikel 16a

1. Medlemsstaterna skall föreskriva åtminstone

a) att varje, i enlighet med direktiv 84/253/EEG ([1]), auktoriserad person som i ett försäkringsföretag utför ett i artikel 51 i direktiv 78/660/EEG ([2]), artikel 37 i direktiv 83/349/EEG eller artikel 31 i direktiv 85/611/EEG angivet uppdrag eller annat uppdrag föreskrivet i lag, är skyldig att omgående rapportera till de behöriga myndigheterna alla uppgifter eller beslut rörande detta företag som han har fått kännedom om vid utförandet av sitt uppdrag, som är ägnade att

— utgöra en påtaglig överträdelse av lagar, förordningar eller bestämmelser som reglerar villkoren för auktorisation eller som särskilt reglerar bedrivandet av försäkringsföretags verksamhet,

— påverka det försäkringsföretagets fortsatta drift, eller

— leda till vägran att godkänna räkenskaperna eller till att reservationer framställs,

b) att det på samma sätt skall åligga denna person att omgående rapportera alla uppgifter eller beslut som han har fått kännedom om vid utförandet av sitt under a beskrivna uppdrag, i ett företag som har nära förbindelser härrörande från kontroll över det försäkringsföretag i vilket han utför det ovan nämnda uppdraget.

2. Det förhållandet att de personer som auktoriserats enligt direktiv 84/253/EEG till de behöriga myndigheterna i god tro yppar sådana uppgifter eller beslut som avses i punkt 1 utgör inte en överträdelse av någon tystnadsplikt föreskriven i avtal, lag, eller annan bestämmelse, och medför inte något som helst ansvar för dessa personer.

▼B

Kapitel 2

Artikel 17

Artikel 15 i direktiv 73/239/EEG skall ersättas med följande:

”Artikel 15

1. Hemlandet skall föreskriva att varje försäkringsföretag gör tillräckliga tekniska avsättningar för hela verksamheten.

Storleken av dessa avsättningar skall bestämmas enligt de regler som fastställs i direktiv 91/674/EEG.

2. Hemlandet skall kräva att varje försäkringsföretag täcker de tekniska avsättningarna för sin verksamhet med matchande tillgångar enligt artikel 6 i direktiv 88/357/EEG. Då det gäller risker som är belägna inom Europeiska gemenskapen skall tillgångarna vara lokaliserade inom gemenskapen. Medlemsstaterna får inte kräva att försäkringsföretag skall lokalisera sina tillgångar i någon särskild medlemsstat. Hemlandet får emellertid medge lättnader beträffande tillgångarnas lokalisering.

3. Om hemlandet medger att tekniska avsättningar till någon del utgörs av fordringar på återförsäkrare, skall den fastställa det procenttal som tillåts. Hemlandet får i sådant fall inte ange var de tillgångar som utgörs av sådana fordringar skall lokaliseras.”

([1]) EGT nr L 126, 12.5.1984, s. 20.
([2]) EGT nr L 222, 14.8.1978, s. 11. Direktivet senast ändrat genom direktiv 90/605/EEG (EGT nr L 317, 16.11.1990, s. 60).

▼B

Artikel 18

Artikel 15a i direktiv 73/239/EEG skall ersättas med följande:

”Artikel 15a

1. Medlemsstaterna skall föreskriva att varje försäkringsföretag med huvudkontor inom deras territorier som meddelar försäkringar inom klass 14 i punkt A i bilagan (i fortsättningen kallat ’kreditförsäkring’) skall upprätta en utjämningsreserv med ändamål att täcka tekniska underskott eller en skadekvot som överstiger genomsnittet och som uppstår i denna försäkringsklass under ett räkenskapsår.

2. Utjämningsreserven skall beräknas enligt regler som hemlandet fastställt och som överensstämmer med någon av de fyra metoder som anges i punkt D i bilagan, vilka skall anses inbördes likvärdiga.

3. Utjämningsreserven får inte, till den del den beräknats enligt metoderna i punkt D i bilagan, ingå i solvensmarginalen.

4. Medlemsstaterna får befria försäkringsföretag med huvudkontor inom deras territorier från skyldigheten att upprätthålla en utjämningsreserv avseende kreditförsäkring, om premierna eller bidragen för kreditförsäkring inte uppgår till fyra procent av de totala premierna eller bidragen och inte heller uppgår till 2 500 000 ecu.”

Artikel 19

Artikel 23 i direktiv 88/357/EEG skall upphöra att gälla.

Artikel 20

De tillgångar som motsvarar de tekniska avsättningarna skall vara uppbyggda med hänsyn till arten av den verksamhet som företaget bedriver så att dess investeringar, vilka skall vara diversifierade och ha lämplig spridning, tryggar säkerhet, avkastning och likviditet.

Artikel 21

▼M5

1. Hemmedlemsstaten får inte godkänna att försäkringsföretag täcker sina tekniska avsättningar och utjämningsreserver med andra slag av tillgångar än följande:

▼B

A. **Investeringar**

a) skuldförbindelser, obligationer och andra penningoch kapitalmarknadsinstrument,

b) utlåning,

c) aktier och andra andelar med rörlig avkastning,

d) andelar i företag för kollektiva investeringar i överlåtbara värdepapper samt andra investeringsfonder,

e) mark, byggnader och rättigheter i fast egendom.

B. **Fordringar**

▼M5

f) fordringar på återförsäkrare, inklusive återförsäkrares del av de tekniska avsättningarna, och på de specialföretag som avses i artikel 46 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/68/EG av den 16 november 2005 om återförsäkring ([1]),

([1]) EUT L 323, 9.12.2005, s. 1.

▼B

g) depositioner och andra fordringar på försäkringsföretag som avgivit återförsäkring,

h) fordringar på försäkringstagare och förmedlare som härrör från verksamhet med direkt försäkring och återförsäkring,

i) fordringar som härrör från räddning och subrogation,

j) utestående skatteåterbäringar,

k) fordringar på garantifonder.

C. **Övrigt**

l) andra materiella anläggningstillgångar än mark och byggnader, är värdet fastställts enligt en betryggande avskrivningsplan,

m) kassa och bank, tillgodohavanden i kreditinstitut och andra organ med tillstånd att motta insättningar,

n) förutbetalda anskaffningskostnader,

o) upplupna räntor och hyror samt andra upplupna inkomster och förutbetalningar.

Då det gäller de försäkringsgivare som uppträder under beteckningen Lloyd's skall bland tillgångsslagen även ingå garantier och remburser som utfärdats av kreditinstitut enligt definitionen i direktiv 77/780/EEG ([1]) eller av försäkringsföretag samt verifierbara belopp som härrör från livförsäkringsavtal i den utsträckning de ingår i fonder som tillhör medlemmarna.

▼M5

Det faktum att en tillgångspost eller ett tillgångsslag angivits i första stycket skall inte innebära att alla dessa tillgångar automatiskt måste godkännas som täckning för tekniska avsättningar. Hemmedlemsstaten skall fastställa mer detaljerade regler med villkor för användningen av godtagbara tillgångar.

▼B

Då hemlandet fastställer och tillämpar dessa regler skall den särskilt se till att följande principer iakttas:

i) Tillgångar som motsvarar tekniska avsättningar skall värderas exklusive varje skuld som härrör ur förvärvet.

ii) Alla tillgångar skall värderas på ett betryggande sätt med hänsyn till risken för att de inte kan realiseras. I synnerhet får andra materiella anläggningstillgångar än mark och byggnader endast godkännas som täckning för tekniska avsättningar om de är värderade enligt en betryggande avskrivningsplan.

iii) Lån — oavsett om de ges till företag, stater eller internationella organisationer, lokala eller regionala myndigheter eller till fysiska personer — får endast godkännas som täckning för tekniska avsättningar om det finns tillräckliga garantier för deras säkerhet, oavsett om garantierna är grundade på låntagarens betalningsförmåga, pantförskrivning, bankgarantier, garantier som lämnats av försäkringsföretag eller andra former av säkerhet.

iv) Derivatinstrument, såsom optioner, standardiserade terminsavtal (futures) och svappar med anknytning till tillgångar som motsvarar tekniska avsättningar får användas i den utsträckning som de bidrar till att minska investeringsriskerna eller underlättar en effektiv portföljförvaltning. De måste värderas försiktigt och får beaktas vid värderingen av de underliggande tillgångarna.

v) Överlåtbara värdepapper som inte omsätts på någon reglerad marknad får endast godkännas som täckning för tekniska avsättningar om de är kortfristigt realiserbara.

([1]) EGT nr L 322, 17.12.1977, s. 30. Senast ändrat genom direktiv 89/646/EEG (EGT nr L 386, 30.12.1989, s. 1).

▼B

vi) Lån till och fordringar hos tredje part får endast godkännas som täckning för tekniska avsättningar efter avdrag för samtliga eventuella skulder till samma tredje part.

vii) Värdet av lån och fordringar som godkänns som täckning för tekniska avsättningar måste beräknas med försiktighet med vederbörlig hänsyn till risken för att de inte kan realiseras. I synnerhet får lån till försäkringstagare och förmedlare i samband med direkta försäkringstransaktioner och återförsäkringstransaktioner endast godkännas om de inte har varit förfallna till betalning längre tid än tre månader.

viii) Om bland tillgångarna ingår någon investering i ett dotterföretag som helt eller delvis förvaltar försäkringsföretagets investeringar för dess räkning, skall hemlandet vid tillämpningen av de regler och principer som fastställs i denna artikel beakta de underliggande tillgångar som innehas av dotterföretaget. Hemlandet kan behandla andra dotterföretags tillgångar på samma sätt.

ix) Förutbetalda anskaffningskostnader får endast godkännas som täckning för tekniska avsättningar i den utsträckning som detta är förenligt med beräkningen av den tekniska avsättningen för icke intjänade premier.

2. Utan hinder av punkt 1 får hemlandet i undantagsfall, om ett försäkringsföretag begär det och med beaktande av artikel 20, genom ett vederbörligen motiverat beslut tillfälligt acceptera andra kategorier av tillgångar som täckning för tekniska avsättningar.

Artikel 22

▼M5

1. I fråga om tillgångar som täcker tekniska avsättningar och utjämningsreserver skall hemlandet föreskriva att varje försäkringsföretag högst får investera följande:

▼B

a) 10 % av sina sammanlagda tekniska bruttoavsättningar i en tomt eller en byggnad, eller i en grupp tomter eller byggnader som är belägna så nära varandra att de faktiskt bör betraktas som en investering.

b) 5 % av sina sammanlagda tekniska bruttoavsättningar i aktier och andra överlåtbara värdepapper som kan jämställas med aktier, obligationer, skuldförbindelser och andra penning- och kapitalmarknadsinstrument från samma företag eller i lån till samma låntagare, allt sammantaget, dock med undantag av lån till en statlig, regional eller lokal myndighet eller till en internationell organisation i vilken en eller flera medlemsstater är medlemmar. Denna gräns får höjas till 10 % om högst 40 % av företagets tekniska bruttoavsättningar investeras i lån eller värdepapper, varvid mer än 5 % av företagets tillgångar investeras hos var och en av låntagarna och utgivarna.

c) 5 % av sina sammanlagda tekniska bruttoavsättningar i lån utan säkerhet, varav högst 1 % för varje enskilt lån utan säkerhet, med undantag av lån till kreditinstitut, försäkringsföretag - i den utsträckning detta är förenligt med artikel 8 i direktiv 73/239/EEG - och investeringsföretag som är etablerade i en medlemsstat.

d) 3 % av sina sammanlagda tekniska bruttoavsättningar i kontanta medel.

e) 10 % av sina sammanlagda tekniska bruttoavsättningar i aktier, andra värdepapper som kan jämställas med aktier och skuldförbindelser som inte omsätts på någon reglerad marknad.

2. Det faktum att någon gräns inte anges i punkt 1 för någon viss kategori av investeringar innebär inte att tillgångar av denna kategori skulle kunna godkännas som täckning för tekniska avsättningar i obe-

▼B

gränsad utsträckning. Hemlandet skall fastställa närmare bestämmelser med villkor för användningen av godtagbara tillgångar. Den skall särskilt sörja för att följande principer iakttas då dessa regler fastställs och tillämpas:

i) Tillgångarna som motsvarar de tekniska avsättningarna skall vara diversifierade och ha en sådan spridning att frihet från ett alltför stort beroende av något särskilt slag av tillgångar eller någon särskild investering eller marknad säkerställs.

ii) Investeringar som på grund av tillgångens art eller utställarens soliditet innebär en hög risknivå skall begränsas till en betryggande nivå.

iii) Vid begränsningar av vissa kategorier av tillgångar skall hänsyn tas till hur återförsäkring behandlats vid beräkningen av de tekniska avsättningarna.

iv) Om bland tillgångarna ingår någon investering i ett dotterföretag som helt eller delvis förvaltar försäkringsföretagets investeringar för dess räkning, skall hemlandet vid tillämpningen av de regler och principer som fastställs i denna artikel beakta de underliggande tillgångar som innehas av dotterföretaget. Hemlandet får behandla andra dotterföretags tillgångar på samma sätt.

v) Av de tillgångar som täcker de tekniska avsättningarna skall den procentuella andel som utgörs av icke likvida investeringar hållas på en betryggande nivå.

vi) Om bland företagets tillgångar ingår lån till, eller skuldebrev som utfärdats av, vissa kreditinstitut får hemlandet vid tillämpningen av de regler och principer som fastslås i denna artikel beakta de underliggande tillgångar som dessa kreditinstitut innehar. Detta får dock endast ske om kreditinstitutet har sitt huvudkontor i en medlemsstat, är helägt av denna medlemsstat och/eller lokala myndigheter i denna stat och dess verksamhet, enligt dess stiftelseurkund och bolagsordning, om dess verksamhet består i att förmedla lån till staten eller lokala myndigheter eller lån som garanteras av dessa eller lån till organ som har nära samband med staten eller med lokala myndigheter.

3. I samband med de närmare bestämmelserna med villkor för användningen av godtagbara tillgångar skall medlemsstaten tillämpa större restriktivitet i fråga om

— lån utan bankgaranti, garanti från försäkringsföretag, säkerhet mot inteckning eller annan form av säkerhet, jämfört med lån med sådan säkerhet,

— fondföretag som inte är samordnade enligt direktiv 85/611/EEG ([1]) och andra investeringsfonder, jämfört med fondföretag som är samordnade enligt det nämnda direktivet,

— värdepapper som inte omsätts på någon reglerad marknad, jämfört med värdepapper som omsätts på en sådan marknad,

— obligationer, skuldförbindelser och andra penning- och kapitalmarknadsinstrument som inte utfärdats av stater, lokala eller regionala myndigheter eller företag i zon A, enligt definitionen i direktiv 89/647/EEG ([2]), eller som utfärdats av internationella organisationer till vilka inte minst en medlemsstat i gemenskapen är ansluten, jämfört med samma slag av finansiella instrument som utfärdats av de ovannämnda organen.

4. Medlemsstaterna får höja den gräns som fastställs i punkt 1 b till 40 % i fråga om vissa skuldförbindelser som utfärdats av ett kreditinstitut med huvudkontor inom gemenskapen som enligt lag står under

([1]) EGT nr L 375, 31.12.1985, s. 3. Ändrat genom direktiv 88/220/EEG (EGT nr L 100, 19.4.1988, s. 31).
([2]) EGT nr L 386, 30.12.1989, s. 14.

▼B

särskild offentlig tillsyn i syfte att skydda innehavarna av sådana skuldförbindelser. Särskilt skall de belopp, som härrör från de utfärdade skuldförbindelserna, enligt lag investeras i tillgångar som, under hela giltighetstiden för skuldförbindelserna, kan täcka fordringar som har samband med dessa och som, i händelse av utställarens betalningsoförmåga, prioriteras för återbetalning av kapital och upplupen ränta.

5. Medlemsstaterna får inte föreskriva att försäkringsföretag skall investera i vissa slag av tillgångar.

6. Utan hinder av punkt 1 får hemlandet i undantagsfall, om ett försäkringsföretag begär det och med beaktande av artikel 20, genom ett vederbörligen motiverat beslut tillfälligt acceptera undantag från reglerna i punkt 1 a - 1 e.

Artikel 23

Punkt 8 och 9 i bilaga 1 till direktiv 88/357/EEG skall ersättas med följande:

”8. Försäkringsföretag får ha icke-matchande tillgångar för täckning av de belopp som inte överstiger 20 % av deras förpliktelser i en viss valuta.

9. Varje medlemsstat får föreskriva att detta krav, när en förpliktelse, enligt ovan beskrivna metoder, skall motsvaras av tillgångar uttryckta i en medlemsstats valuta, också skall anses uppfyllt när dessa tillgångar är uttryckta i ecu.”

Artikel 24

Artikel 16.1 i direktiv 73/239/EEG skall ersättas med följande:

”1. Hemlandet skall föreskriva att alla försäkringsföretag skall upprätthålla en tillräcklig solvensmarginal i förhållande till sin totala verksamhet.

Solvensmarginalen skall motsvaras av tillgångar i företaget som är fria från alla förutsebara förpliktelser, med avdrag för immateriella värden. Här skall främst ingå följande:

— Det inbetalda aktiekapitalet eller, när det gäller ett ömsesidigt försäkringsföretag, det faktiska garantikapitalet med tillägg för eventuella medlemskonton, förutsatt att samtliga följande kriterier uppfylls:

a) I stiftelseurkund och bolagsordning skall föreskrivas att betalningar från dessa konton till medlemmar endast får ske i den utsträckning detta inte medför att solvensmarginalen understiger den föreskrivna nivån eller, efter att företaget har upplösts, om samtliga andra skulder i företaget har lösts.

b) I stiftelseurkund och bolagsordning skall föreskrivas att, om sådana betalningar sker av annan anledning än att ett enskilt medlemskap skall upphöra, de behöriga myndigheterna skall underrättas minst en månad i förväg och under denna period kunna förbjuda utbetalningen.

c) De bestämmelser i stiftelseurkund och bolagsordning som har samband med dessa konton får endast ändras om de behöriga myndigheterna har förklarat sig inte ha några invändningar mot ändringen, vilket dock inte påverkar tillämpningen av de kriterier som anges i punkterna a och b.

— Hälften av ännu inte inbetalt aktiekapital eller garantikapital, så snart den inbetalda delen av nämnda kapital uppgår till 25 %.

— Reserver (lagstadgade och fria) som inte motsvarar ingångna försäkringsförpliktelser.

▼B

— Balanserad vinst.

— Fordran som ett ömsesidigt eller liknande försäkringsföretag med variabla bidrag kan ha på sina medlemmar i form av begärda extra bidrag inom ett visst verksamhetsår, med ett belopp som uppgår till högst hälften av skillnaden mellan maximalt uttaxeringsbart bidrag och faktiskt infordrade bidrag, varvid sådana bidrag inte får motsvara mer än 50 % av marginalen.

— På begäran av företaget, som då har att styrka uppgivna förhållanden, eventuella dolda reserver som uppkommit genom undervärdering av tillgångar, i den mån dessa dolda reserver inte är av exceptionell natur.

— Kumulativt preferensaktiekapital och förlagslånekapital får ingå, men med högst 50 % av marginalen, varav högst 25 % får bestå av förlagslån eller kumulativa preferensaktier med fast löptid, om följande minimikrav är uppfyllda:

a) För den händelse att försäkringsföretaget går i konkurs eller likvidation skall det finnas bindande avtal om att förlagslånekapital och preferensaktiekapital skall ha prioritet efter alla övriga borgenärers fordringar och inte får betalas förrän alla vid tillfället utestående skulder har lösts.

För förlagslånekapital gäller dessutom följande villkor:

b) Endast helt inbetalda medel får beaktas.

c) För förlagslån med fast löptid skall den ursprungliga löptiden vara minst fem år. Senast ett år före förfallodatum skall försäkringsföretaget till de behöriga myndigheterna för godkännande lämna en plan för hur solvensmarginalen skall kunna behållas på, eller ökas till, den föreskrivna nivån då lånet löper ut, under minst fem år före förfallodatum såvida inte den andel av solvensmarginalen som motsvaras av lånet gradvis har minskat. De behöriga myndigheterna får tillåta förtidsinlösen av sådana lån, om försäkringsföretaget ansöker om detta och förutsatt att dess solvensmarginal inte därigenom faller under den föreskrivna nivån.

d) Lån utan fast löptid måste ha minst fem års uppsägning, med undantag av de fall då de inte längre kan anses ingå i solvensmarginalen eller då ett förhandsgodkännande från de behöriga myndigheterna särskilt krävs för förtidsinlösen. I det senare fallet skall försäkringsföretaget underrätta de behöriga myndigheterna senast sex månader före det datum då det avser att göra förtidsinlösen, och företaget skall därvid ange den faktiska och den föreskrivna solvensmarginalen, såväl före som efter återbetalningen. De behöriga myndigheterna får endast godkänna återbetalningen om försäkringsföretagets solvensmarginal inte därigenom faller under den föreskrivna nivån.

e) I låneavtalet får inte ingå någon klausul om att skulden, under vissa särskilt angivna omständigheter utöver likvidation av försäkringsföretaget, kan komma att förfalla till betalning före de avtalade förfallodagarna.

f) Låneavtalet får endast ändras om de behöriga myndigheterna har förklarat sig inte ha några invändningar mot den föreslagna ändringen.

— Upp till 50 % av solvensmarginalen får utgöras av summan av sådant förlagslånekapital som avses i föregående strecksats och värdepapper utan fast löptid och andra instrument, även andra kumulativa preferensaktier än sådana som avses i föregående strecksats, som uppfyller följande villkor:

a) De får inte återbetalas på innehavarens initiativ eller utan den behöriga myndighetens förhandsgodkännande.

▼B

b) Utställandeavtalet skall ge försäkringsföretaget möjlighet att uppskjuta räntebetalningar.

c) Långivarens fordran på försäkringsföretaget skall i sin helhet ha förmånsrätt efter samtliga prioriterade borgenärer.

d) Handlingarna vid utställandet av värdepapperen måste innehålla bestämmelser om att lånekapital och obetalda räntor får användas till förlusttäckning och möjliggöra för försäkringsföretaget att fortsätta sin verksamhet.

e) Endast helt inbetalda belopp får beaktas.”

Artikel 25

Senast tre år efter det att detta direktiv har börjat tillämpas skall kommissionen lämna en rapport till försäkringskommittén om behovet av ytterligare harmonisering i fråga om solvensmarginalen.

Artikel 26

Artikel 18 i direktiv 73/239/EEG skall ersättas med följande:

”Artikel 18

1. Medlemsstaterna får inte fastställa några regler för valet av tillgångar som inte ingår i de tekniska avsättningar som avses i artikel 15.

2. Om inte annat följer av bestämmelserna i artikel 15.2, artikel 20.1 - 20.3 och 20.5 samt artikel 22.1, sista stycket, får medlemsstaterna inte begränsa försäkringsföretagets fria förfogande över de tillgångar, vare sig de är lös eller fast egendom, som ingår i det auktoriserade försäkringsföretagets tillgångar.

3. Bestämmelserna i punkt 1 och 2 skall inte utgöra hinder för sådana åtgärder som medlemsstaterna är berättigade att vidta i egenskap av ägare till eller delägare i försäkringsföretag, förutsatt att de försäkrades intressen tillgodoses.”

Kapitel 3

Artikel 27

Artikel 7.1 f i direktiv 88/357/EEG skall ersättas med följande:

”f) För risker som avses i artikel 5 d i direktiv 73/239/EEG får avtalsparterna fritt välja lag.”

Artikel 28

Den medlemsstat där risken är belägen får inte hindra en försäkringstagare från att sluta avtal med ett försäkringsföretag som auktoriserats på de villkor som anges i artikel 6 i direktiv 73/239/EEG, om detta avtal inte strider mot rättsreglerna till skydd för det allmänna bästa i den medlemsstat där risken är belägen.

Artikel 29

Medlemsstaterna får inte anta bestämmelser med krav på förhandsgodkännande eller löpande anmälan av allmänna och särskilda avtalsvillkor, premietariffer eller formulär och andra tryckta handlingar för användning i mellanhavanden med försäkringstagarna. De får endast kräva att sådana avtalsvillkor och andra dokument företes vid enstaka tillfällen så att deras överensstämmelse med de nationella bestämmelserna om för-

▼B

säkringsavtal skall kunna kontrolleras, och detta krav får inte vara en förutsättning för att företaget skall få bedriva verksamhet.

Medlemsstaterna får inte upprätthålla eller införa system med förhandsanmälan eller förhandsgodkännande av föreslagna premiehöjningar, om detta inte är en del av allmänna priskontrollsystem.

Artikel 30

1. Artikel 8.4 b i direktiv 88/357/EEG skall utgå. Artikel 8.4 a i det direktivet skall därför ändras på följande sätt:

”a) Om inte annat följer av punkt c nedan skall artikel 7.2, tredje stycket, gälla i de fall försäkringsavtalet ger skydd i två eller flera medlemsstater, av vilka minst en föreskriver obligatorisk försäkring.”

2. Utan hinder av bestämmelser om motsatsen får en medlemsstat som föreskriver obligatorisk försäkring kräva att de allmänna och särskilda villkoren för den obligatoriska försäkringen skall överlämnas till dess behöriga myndighet innan de får spridas.

Artikel 31

1. Innan ett försäkringsavtal ingås skall försäkringsföretaget informera försäkringstagaren om

— vilken lag som skall tillämpas på avtalet, om parterna inte har fritt val, eller att parterna fritt kan välja vilken lag som skall tillämpas, och i det senare fallet vilken lag försäkraringsgivaren föreslår,

— på vilket sätt försäkringstagarnas klagomål beträffande avtalen handläggs och även, i förekommande fall, vilket särskilt organ som handhar sådana klagomål, utan att detta inskränker försäkringstagarens rätt att vidta rättsliga åtgärder.

2. Den förpliktelse som avses i punkt 1 skall endast gälla om försäkringstagaren är en fysisk person.

3. Bestämmelserna för genomförandet av denna artikel skall fastställas enligt lagen i den medlemsstat där risken är belägen.

AVDELNING IV

BESTÄMMELSER BETRÄFFANDE ETABLERINGSFRIHET OCH FRIHET ATT TILLHANDAHÅLLA TJÄNSTER

Artikel 32

Artikel 10 i direktiv 73/239/EEG skall ersättas med följande:

”Artikel 10

1. Ett försäkringsföretag som önskar etablera en filial inom en annan medlemsstats territorium skall underrätta hemlandets behöriga myndigheter därom.

2. Medlemsstaterna skall föreskriva skyldighet för varje försäkringsföretag som önskar etablera en filial i en annan medlemsstats territorium till underrättelse enligt punkt 1 samt att lämna uppgifter om följande:

a) Den medlemsstat inom vars territorium etableringen avses ske.

b) En verksamhetsplan som bl.a. anger filialens tilltänkta affärsverksamhet och organisationsstruktur.

▼B

c) Den adress i filialstaten där handlingar skall finnas tillgängliga och till vilken handlingar kan sändas och som också skall vara den adress till vilken samtliga meddelanden till det befullmäktigade ombudet skall sändas.

d) Namn på filialens befullmäktigade ombud som skall ha tillräckliga befogenheter för att ingå rättshandlingar som binder företaget i förhållande till tredje part och för att företräda det inför myndigheter och domstolar i filialstaten. Vad gäller Lloyd's får i händelse av tvist i filialstaten på grund av ingångna förpliktelser de försäkrade inte behandlas mindre gynnsamt än om tvisten hade förts mot företag av sedvanligt slag. Ombudet skall därför ha sådana befogenheter att talan skall kunna väckas mot honom och att han skall kunna ingå bindande rättshandlingar för försäkringsgivarna i Lloyd's.

Om företaget avser att dess filial skall försäkra risker i klass 10 i punkt A i bilagan, exklusive fraktförares ansvar, skall det avge en försäkran om att det har blivit medlem av filialstatens nationella byrå och nationella garantifond.

3. I andra fall än då de behöriga myndigheterna i hemlandet har anledning att ifrågasätta försäkringsföretagets anseende, administrativa struktur eller finansiella situation eller hyser tvivel om företagsledarnas eller det befullmäktigade ombudets personliga lämplighet och yrkesmässiga kvalifikationer och erfarenheter i samband med den planerade verksamheten, skall de inom tre månader från mottagandet av underrättelse enligt punkt 2 översända den erhållna informationen till filialstatens behöriga myndighet och underrätta det berörda företaget om detta.

De behöriga myndigheterna i hemlandet skall även intyga att försäkringsföretaget har en minsta solvensmarginal, beräknad enligt artikel 16 och 17.

I fall då de behöriga myndigheterna i hemlandet vägrar att sända den i punkt 2 omnämnda informationen till de behöriga myndigheterna i filialstaten skall skälen härför lämnas till det berörda företaget inom tre månader från det att fullständig information föreligger. En vägran eller underlåtenhet att överlämna information skall kunna bli föremål för domstolsprövning i hemlandet.

4. Innan ett försäkringsföretags filial inleder sin verksamhet skall de behöriga myndigheterna i filialstaten inom två månader från det att de mottagit underrättelse enligt punkt 3 i tillämpliga fall underrätta den behöriga myndigheten i hemlandet om de villkor som, med hänsyn till det allmänna bästa, gäller för verksamhet i filialstaten.

5. Efter underrättelse från de behöriga myndigheterna i filialstaten eller, sedan den frist som avses i punkt 4 löpt ut utan att någon underrättelse mottagits, får filialen etableras och inleda sin verksamhet.

6. Om förändring sker i något av de avseenden som uppgivits enligt punkt 2 b - 2 d skall försäkringsföretaget lämna skriftligt besked till de behöriga myndigheterna i hemlandet och i filialstaten minst en månad innan ändringen företas så att de behöriga myndigheterna i hemlandet och i filialstaten kan fullgöra sina uppgifter enligt punkt 3 och 4.”

Artikel 33

Artikel 11 i direktiv 73/239/EEG skall upphöra att gälla.

Artikel 34

Artikel 14 i direktiv 88/357/EEG skall ersättas med följande:

▼B

”Artikel 14

Ett företag som första gången önskar utnyttja rätten att, inom ramen för friheten att tillhandahålla tjänster, driva verksamhet i en eller flera medlemsstater skall dessförinnan anmäla detta till de behöriga myndigheterna i hemlandet och därvid ange vilka slag av risker det avser att försäkra.”

Artikel 35

Artikel 16 i direktiv 88/357/EEG skall ersättas med följande:

”Artikel 16

1. Inom en månad efter den anmälan som avses i artikel 14 skall de behöriga myndigheterna i hemlandet till den eller de medlemsstater inom vilkas territorier företaget avser att, inom ramen för friheten att tillhandahålla tjänster, driva verksamhet överlämna följande:

a) Ett intyg om att företaget har en minsta solvensmarginal, beräknad enligt artikel 16 och 17 i direktiv 73/239/EEG.

b) De försäkringsklasser företaget har auktoriserats att erbjuda.

c) De slag av risker som företaget avser att försäkra i den medlemsstat där tjänsterna utförs.

De skall samtidigt underrätta det berörda företaget om detta.

Varje medlemsstat, inom vars territorium ett företag avser att, med stöd av friheten att tillhandahålla tjänster, försäkra risker i klass 10 punkt A i bilagan till direktiv 73/239/EEG exklusive fraktförares ansvar, får kräva att företaget

— meddelar namn på och adress till den representant som avses i artikel 12a. 4 i det direktivet,

— avger försäkran om att företaget har blivit medlem av den nationella byrån och den nationella garantifonden i den medlemsstat där tjänsterna utförs.

2. I fall då de behöriga myndigheterna i hemlandet inte överlämnar i punkt 1 omnämnd information inom fastställd tid skall de inom samma tidsperiod meddela skälen för sin vägran till företaget. En vägran skall kunna bli föremål för domstolsprövning i hemlandet.

3. Företaget får påbörja verksamheten det datum då det enligt intyg mottog den i punkt 1 första stycket omnämnda informationen.”

Artikel 36

Artikel 17 i direktiv 88/357/EEG skall ersättas med följande:

”Artikel 17

Varje ändring som ett företag avser att göra av de uppgifter som avses i artikel 14 skall behandlas enligt det förfarande som föreskrivs i artiklarna 14 och 16.”

Artikel 37

Artikel 12.2, andra och tredje styckena, artikel 12.3 och artiklarna 13 och 15 i direktiv 88/357/EEG skall upphöra att gälla.

Artikel 38

De behöriga myndigheterna i filialstaten eller i den medlems-stat där tjänsterna utförs får föreskriva att de upplysningar de enligt detta direk-

▼B

tiv har rätt att begära beträffande den verksamhet som försäkringsföretag bedriver inom deras territorier skall lämnas på det officiella språket, eller de officiella språken, i den berörda medlemsstaten.

Artikel 39

1. Artikel 18 i direktiv 88/357/EEG skall upphöra att gälla.

2. Filialstaten eller den medlemsstat där tjänsterna utförs får inte anta bestämmelser om krav på förhandsgodkännande eller löpande redovisning av allmänna och särskilda villkor, premietariffer eller av formulär och andra tryckta handlingar för användning i mellanhavanden med försäkringstagarna. För att kontrollera överensstämmelsen med nationell lagstiftning rörande försäkringsavtal får denna stat, av företag som avser att bedriva försäkringsverksamhet inom dess territorium med stöd av etableringsfriheten eller inom ramen för friheten att tillhandahålla tjänster, endast i enstaka fall kräva redovisning av dess villkor och andra tryckta handlingar. Detta krav får inte utgöra en förutsättning för att företaget skall få bedriva verksamhet.

3. Filialstaten eller den medlemsstat där tjänsterna utförs får inte upprätthålla eller införa system med förhandsanmälan eller förhandsgodkännande av föreslagna premiehöjningar, om detta inte är en del av allmänna priskontrollsystem.

Artikel 40

1. Artikel 19 i direktiv 88/357/EEG skall upphöra att gälla.

2. Varje företag som utövar verksamhet med stöd av etableringsfriheten eller friheten att tillhandahålla tjänster skall till de behöriga myndigheterna i filialstaten och/eller i den medlemsstat där tjänsterna utförs överlämna alla handlingar som begärs från företaget vid tillämpning av denna artikel, i den utsträckning även företag med huvudkontor i dessa medlemsstater har sådana skyldigheter.

3. Om de behöriga myndigheterna i en medlemsstat konstaterar att ett företag som har filial där, eller utövar verksamhet med stöd av friheten att tillhandahålla tjänster inom statens territorium, inte följer de rättsregler det omfattas av i denna stat, skall myndigheterna anmoda företaget att vidta rättelse.

4. Om företaget i fråga underlåter att vidta de begärda åtgärderna, skall de behöriga myndigheterna i medlemsstaten i fråga underrätta de behöriga myndigheterna i hemlandet om detta. Dessa skall snarast vidta alla åtgärder som behövs för att företaget skall åstadkomma rättelse av missförhållandet. De behöriga myndigheterna i medlemsstaten i fråga skall underrättas om arten av sådana åtgärder.

5. Om företaget fortsätter att överträda rättsregler som gäller i medlemsstaten i fråga, trots de åtgärder som hemlandet vidtagit eller till följd av att dessa åtgärder har visat sig otillräckliga eller har inte har vidtagits i den medlemsstat det gäller, får denna medlemsstat, efter att ha underrättat de behöriga myndigheterna i hemlandet, vidta de åtgärder som behövs för att hindra eller ingripa mot fortsatta överträdelser, däribland, om det oundgängligen krävs, förbud för företaget att ingå ytterligare försäkringsavtal inom dess territorium. Medlemsstaterna skall se till att delgivning kan ske inom deras territorier av sådana rättsliga handlingar som är nödvändiga för dessa åtgärder mot försäkringsföretag.

6. Punkterna 3, 4 och 5 skall inte inverka på de berörda medlemsstaternas extraordinära befogenheter att vidta lämpliga åtgärder för att förhindra oegentligheter inom deras territorier. Detta innebär också möjlighet att förhindra att försäkringsföretag ingår nya försäkringsavtal inom berörda staters territorium.

7. Punkterna 3, 4 och 5 skall inte inverka på medlemsstaternas rätt att ingripa mot överträdelser som begåtts inom deras territorier.

▼B

8. Om det företag som har begått överträdelsen har ett driftsställe eller innehar egendom i den berörda medlemsstaten får de behöriga myndigheterna i den staten enligt nationell lagstiftning tillämpa de administrativa påföljder i form av tvångsmedel mot driftsstället eller egendomen som är föreskrivna för överträdelsen.

9. Varje åtgärd som vidtas enligt punkterna 4 - 8 och som innefattar ingripande mot eller begränsningar i utövandet av försäkringsverksamheten skall vara välgrundad och meddelas det berörda företaget.

10. Vartannat år skall kommissionen ►M4 underrätta Europeiska försäkrings- och tjänstepensionskommittén om ◄ det antal och de olika typer av fall i varje medlemsstat där tillstånd har förvägrats enligt artikel 10 i direktiv 73/239/EEG eller artikel 16 i direktiv 88/357/EEG, efter ändring genom detta direktiv, eller där åtgärder har vidtagits enligt punkt 5. Medlemsstaterna skall samarbeta med kommissionen genom att förse den med den information som krävs för rapporten.

Artikel 41

Detta direktiv medför inte något hinder för försäkringsföretag med huvudkontor i en medlemsstat att med alla tillgängliga media marknadsföra sina tjänster i filialstaten eller den medlemsstat där tjänsterna utförs med iakttagande av eventuella regler för formen och innehållet i sådan marknadsföring som antagits till skydd för det allmänna bästa.

Artikel 42

1. Artikel 20 i direktiv 88/357/EEG skall upphöra att gälla.

2. Om ett försäkringsföretag träder i likvidation skall de förpliktelser som följer av avtal som tecknats genom en filial eller inom ramen för friheten att tillhandahålla tjänster inte behandlas annorlunda än de förpliktelser som följer av företagets övriga försäkringsavtal utan hänsyn till de försäkrades och förmånstagarnas nationalitet.

Artikel 43

1. Artikel 21 i direktiv 88/357/EEG skall upphöra att gälla.

2. När en försäkring erbjuds med stöd av etableringsfriheten eller friheten att tillhandahålla tjänster skall försäkringstagaren, innan något åtagande görs, underrättas om i vilken medlemsstat huvudkontoret eller, i tillämpliga fall, filialen med vilken avtalet skall ingås är belägen.

Varje handling som lämnas ut till försäkringstagaren skall innehålla den information som avses i föregående stycke.

Bestämmelserna i de båda föregående styckena skall inte tillämpas på sådana risker som avses i artikel 5 d i direktiv 73/239/EEG.

3. I avtalet eller andra handlingar som ger försäkringsskydd, samt i försäkringsansökningen, i den mån den är bindande för sökanden, skall finnas uppgift om adressen till huvudkontoret eller, i tillämpliga fall, till den filial till försäkringsföretaget som ger skyddet.

Varje medlemsstat får kräva att namn på och adress till den representant för försäkringsföretaget som avses i artikel 12a.4 i direktiv 88/357/EEG även skall anges i de handlingar som avses i första stycket.

Artikel 44

1. Artikel 22 i direktiv 88/357/EEG skall upphöra att gälla.

2. Varje försäkringsföretag skall, uppdelat på verksamhet som bedrivs med stöd av etableringsfriheten och verksamhet som bedrivs inom ramen för friheten att tillhandahålla tjänster, underrätta den behöriga myndigheten i sitt hemland om summan av premier, försäkrings-

▼B

ersättningar och provisioner, utan avdrag för återförsäkring, angivna per medlemsstat och per grupp av försäkringsklasser samt även, vad gäller klass 10 punkt A i bilagan till direktiv 73/239/EEG, exklusive fraktförares ansvar, skadefrekvens och genomsnittliga försäkringsersättningar.

Försäkringsklasserna grupperas enligt följande:

— Olycksfall och sjukdom (1 och 2).

— Fordonsförsäkring (3, 7 och 10; sifferuppgifter för klass 10, exklusive fraktförares ansvar, anges separat).

— Brand och annan skada på egendom (8 och 9).

— Luftfart, sjöfart och transport (4, 5, 6, 7, 11 och 12).

— Allmän ansvarighet (13).

— Kredit och borgen (14 och 15).

— Övriga försäkringsklasser (16, 17 och 18).

Den behöriga myndigheten i hemlandet skall inom rimlig tid vidarebefordra en sammanställning av dessa uppgifter till varje berörd medlemsstat som så begär.

Artikel 45

1. Artikel 24 i direktiv 88/357/EEG skall upphöra att gälla.

2. Detta direktiv skall inte inverka på medlemsstaternas rätt att föreskriva att företag, som utövar verksamhet inom deras territorier med stöd av etableringsfriheten eller friheten att tillhandahålla tjänster på samma sätt som företag som fått tillstånd där, skall ansluta sig till och delta i varje garantisystem som är avsett att säkerställa utbetalning av försäkringsersättning till försäkringstagare och skadelidande tredje man.

Artikel 46

1. Artikel 25 i direktiv 88/357/EEG skall upphöra att gälla.

2. Utan att det påverkar tillämpningen av senare harmonisering skall, beträffande alla försäkringsavtal, uttag av indirekta skatter och skatteliknande avgifter på försäkrings-premier kunna ske endast i den medlemsstat där risken är belägen, i den betydelse som anges i artikel 2 d i direktiv 88/357/EEG, och även, såvitt avser Spanien, uttag av sådana tilläggsavgifter som i lag föreskrivits till förmån för det spanska ”Consorcio de compensación de Seguros” för uppfyllandet av dess uppgifter i samband med ersättning för förluster som uppkommer vid ovanliga händelser i den medlemsstaten.

Med avsteg från artikel 2 d, första strecksatsen, i direktiv 88/357/EEG skall, vid tillämpningen av denna punkt, lös egendom som finns i en byggnad som är belägen inom en viss medlemsstats territorium, med undantag för varor under handelstransport, anses utgöra en risk som är belägen i denna medlemsstat, även om byggnaden och dess innehåll inte omfattas av samma försäkring.

Den lag som enligt artikel 7 i direktiv 88/357/EEG är tillämplig på avtalet skall inte inverka på den tillämpliga ordningen för skatter och avgifter.

I avvaktan på kommande harmonisering skall varje medlemsstat med avseende på de företag, som försäkrar risker inom dess territorium, tillämpa egna nationella bestämmelser, såvitt gäller åtgärder för att säkerställa uppbörd av sådana indirekta skatter och skatteliknande avgifter som skall betalas i enlighet med första stycket.

▼B

AVDELNING V

ÖVERGÅNGSBESTÄMMELSER

Artikel 47

Tyskland får uppskjuta tillämpningen av artikel 54.2 andra stycket första meningen till den 1 januari 1996. Under denna period skall bestämmelserna i följande stycke gälla i den situation som avses i artikel 54.2.

När det tekniska beräkningsunderlaget för premierna har meddelats till de behöriga myndigheterna i hemlandet enligt artikel 54.2 andra stycket tredje meningen skall dessa myndigheter utan dröjsmål vidarebefordra dessa uppgifter till de behöriga myndigheterna i den medlemsstat där risken är belägen så att de kan lämna synpunkter. Om de behöriga myndigheterna i hemlandet inte beaktar dessa synpunkter skall de på ett utförligt sätt och med angivande av sina skäl underrätta de behöriga myndigheterna i den medlemsstat där risken är belägen.

Artikel 48

Medlemsstaterna får medge försäkringsföretag med huvudkontor inom deras territorier och för vilka värdet av byggnader och mark, som används för täckning av deras tekniska avsättningar, vid anmälan av detta direktiv överstiger den i artikel 22.1 a fastställda procentsatsen, en övergångstid, som skall vara avslutad senast den 31 december 1988, för att följa denna bestämmelse.

Artikel 49

Danmark får uppskjuta tillämpningen av detta direktiv på obligatorisk arbetsskadeförsäkring till den 1 januari 1999. Under denna period skall det undantag som föreskrivs för arbetsskador i artikel 12.2 i direktiv 88/357/EEG fortsätta att gälla i Danmark.

Artikel 50

Spanien får, till och med den 31 december 1996, och Grekland och Portugal, till och med den 31 december 1998, på avtal som gäller risker som uteslutande är belägna i en av dessa medlemsstater, med undantag av de risker som avses i artikel 5 d, i direktiv 73/239/EEG tillämpa följande övergångsförfarande:

a) Med avsteg från artikel 8.3 i direktiv 73/239/EEG och från artiklarna 29 och 39 i det här direktivet får de behöriga myndigheterna i dessa medlemsstater föreskriva att allmänna och särskilda villkor i försäkringsavtal skall meddelas dem innan de får tillämpas.

b) Storleken på de tekniska avsättningar som gäller sådana avtal som avses i denna artikel skall fastställas under överinseende av den berörda medlemsstaten enligt statens egna regler eller, om sådana saknas, enligt de förfaranden som fastställts inom dess territorium enligt detta direktiv. Medlemsstaten i fråga skall enligt de regler och den praxis den antagit enligt detta direktiv övervaka att dessa tekniska avsättningar motsvaras av likvärdiga och matchande tillgångar och lokaliseringen av dessa.

▼B

AVDELNING VI

SLUTBESTÄMMELSER

Artikel 51

▼M7

Följande tekniska anpassningar som avser att ändra icke väsentliga delar av direktiv 73/239/EEG och 88/357/EEG och detta direktiv, bland annat genom att komplettera dem, ska antas i enlighet med det föreskrivande förfarande med kontroll som avses i artikel 2 i direktiv 91/675/EEG:

▼B

— Utvidgning av artikel 8.1 a i direktiv 73/239/EEG till att omfatta även andra företagsformer.

— Ändringar i förteckningen i bilagan till direktiv 73/239/EEG, eller anpassning av dess terminologi, med hänsyn till utvecklingen på försäkringsmarknaderna.

— Precisering med hänsyn till tillkomsten av nya finansiella instrument av de poster som ingår i solvensmarginalen och som uppräknas i artikel 16.1 i direktiv 73/239/EEG.

— Ändring av den minsta garantifond som föreskrivs i artikel 17.2 i direktiv 73/239/EEG med hänsyn till den ekonomiska och finansiella utvecklingen.

— Ändringar, med hänsyn till tillkomsten av nya finansiella instrument, av den förteckning över tillgångar som kan godkännas som täckning för tekniska avsättningar som lämnas i artikel 21 i detta direktiv samt av de regler för spridning av investeringarna som fastställs i artikel 22.

— Förändringar av de lättnader beträffande matchningsreglerna som fastställs i bilaga 1 till direktiv 88/357/EEG, med hänsyn till utvecklandet av nya instrument för säkring av valuta eller till de framsteg som gjorts mot en ekonomisk och monetär union.

— Precisering av definitionerna i syfte att säkerställa en likformig tillämpning av direktiv 73/239/EEG och 88/357/EEG samt av detta direktiv inom hela gemenskapen,

▼M6

— Justeringar av kriterierna i artikel 15b.1 av hansyn till den framtida utvecklingen och i syfte att sakerstalla en enhetlig tillampning av det har direktivet.

▼B

Artikel 52

1. Filialer, som har påbörjat sin verksamhet enligt de bestämmelser som gällde i den medlemsstat där de är etablerade innan de bestämmelser som skall antas vid genomförandet av detta direktiv trätt i kraft, skall anses ha följt det förfarande som föreskrivs i artikel 10.1 - 10.5 i direktiv 73/239/EEG. Från och med dagen för det ikraftträdande som avses i föregående mening skall de omfattas av artiklarna 15, 19, 20 och 22 i direktiv 73/239/EEG samt av artikel 40 i det här direktivet.

2. Artiklarna 34 och 35 skall inte inverka på sådana rättigheter som har förvärvats av försäkringsföretag som innan de bestämmelser som antas för tillämpningen av detta direktiv trätt i kraft bedriver verksamhet inom ramen för friheten att tillhandahålla tjänster.

▼B

Artikel 53

Följande artikel skall införas i direktiv 73/239/EEG:

”Artikel 28a

1. Varje medlemsstat skall, på de villkor som fastställs i den nationella lagstiftningen, tillåta att agenturer och filialer, som upprättats inom dess territorium och som omfattas av denna avdelning, helt eller delvis överlåter sina bestånd av försäkringsavtal till acceptkontor som är etablerade i samma medlemsstat, förutsatt att de behöriga myndigheterna i den medlemsstaten eller, i tillämpliga fall, i den medlemsstat som avses i artikel 26 intygar att acceptkontoret även sedan hänsyn tagits till överlåtelsen har nödvändig solvensmarginal.

2. Varje medlemsstat skall, på de villkor som fastställs i den nationella lagstiftningen, tillåta att agenturer och filialer, som upprättats inom dess territorium och som omfattas av denna avdelning, helt eller delvis överlåter sina bestånd av försäkringsavtal till försäkringsföretag med huvudkontor i en annan medlemsstat, förutsatt att de behöriga myndigheterna i den medlemsstaten intygar att acceptkontoret även sedan hänsyn tagits till överlåtelsen har nödvändig solvensmarginal.

3. Om en medlemsstat, på de villkor som fastställs i den nationella lagstiftningen, tillåter att agenturer eller filialer, som upprättats inom dess territorium och som omfattas av denna avdelning, helt eller delvis överlåter sina bestånd av försäkringsavtal till en agentur eller filial, som omfattas av denna avdelning och som upprättats i en annan medlemsstat, skall medlemsstaten säkerställa att de behöriga myndigheterna i acceptkontorets hemland eller, i tillämpliga fall, i den medlemsstat som avses i artikel 26 kan intyga att acceptkontoret även sedan hänsyn tagits till överlåtelsen har nödvändig solvensmarginal, att lagstiftningen i acceptkontorets hemland tillåter en sådan överlåtelse samt att hemlandet har medgivit överlåtelsen.

4. I de fall som avses i punkterna 1, 2 och 3 skall den medlemsstat där den överlåtande agenturen eller filialen är belägen, om riskerna inte är belägna i samma stat, inhämta medgivande från den medlemsstat där riskerna är belägna, innan den godkänner överlåtelsen.

5. De behöriga myndigheterna i de medlemsstater som rådfrågas skall, inom tre månader efter det att de mottagit begäran, lämna sina yttranden eller medgivanden till de behöriga myndigheterna i det överlåtande försäkringsföretagets hemland. Om de rådfrågade myndigheterna inte lämnar något svar inom denna tid skall detta anses likvärdigt med ett tillstyrkande eller ett tyst medgivande.

6. En överlåtelse som godkänts enligt denna artikel skall offentliggöras på det sätt som fastställts i nationell lagstiftning i den medlemsstat där riskerna är belägna. Sådana överlåtelser skall automatiskt vara giltiga mot försäkringstagare, försäkrade och varje annan person som har rättigheter eller skyldigheter till följd av de överlåtna avtalen.

Denna bestämmelse skall inte påverka medlemsstaternas rätt att ge försäkringstagare möjlighet att säga upp försäkringsavtalen inom en bestämd tid efter överlåtelsen.”

Artikel 54

1. Utan hinder av andra bestämmelser får en medlemsstat, i vilken avtal om försäkring mot riskerna i klass 2 i punkt A i bilagan till direktiv 73/239/EEG helt eller delvis kan ersätta det skydd vid sjukdom som ges genom det lagstadgade socialförsäkringssystemet, föreskriva att sådana avtal skall följa de särskilda rättsregler som denna medlemsstat har antagit för denna försäkringsklass till skydd för det allmänna bästa,

▼B

samt att de allmänna och särskilda villkoren för denna försäkring meddelas till de behöriga myndigheterna i den medlemsstaten innan de börjar tillämpas.

2. Medlemsstaterna får föreskriva att det sjukförsäkringssystem som avses i punkt 1 tekniskt sett skall fungera på liknande sätt som en livförsäkring, om

— premierna som skall betalas beräknas på grundval av tabeller över sjukdomsfall och andra statistiska uppgifter som är relevanta för den medlemsstat där risken är belägen samt enligt de matematiska metoder som används inom försäkringsverksamhet,

— en reserv upprättas för stigande levnadsålder,

— försäkringsgivaren endast får upphäva avtalet inom en bestämd tidsperiod som fastställs av den medlemsstat där risken är belägen,

— avtalet innehåller bestämmelser om att premierna kan ökas och ersättningarna minskas, även för löpande avtal,

— avtalet innehåller bestämmelser om att försäkringstagaren får byta sitt befintliga avtal mot ett avtal som överensstämmer med punkt 1 och som erbjuds av samma försäkringsföretag eller samma filial samt tar hänsyn till de rättigheter han förvärvat. Hänsyn skall särskilt tas till reserven för stigande levnadsålder, och ny läkarundersökning får endast krävas om ersättningsnivån skall höjas.

I detta fall skall de behöriga myndigheterna i den berörda medlemsstaten offentliggöra de tabeller över sjukdomsfall och andra relevanta uppgifter som avses i första stycket samt överlämna dem till de behöriga myndigheterna i hemlandet. Premierna skall, på välgrundade försäkringsmatematiska antaganden, vara tillräckliga för att företagen skall kunna uppfylla samtliga sina förpliktelser med hänsyn till samtliga aspekter på deras finansiella situation. Hemlandet skall föreskriva att de tekniska grunderna för premieberäkningen skall överlämnas till dess behöriga myndigheter innan produkten släpps ut på marknaden. Denna punkt skall även gälla vid ändringar av befintliga avtal.

Artikel 55

Medlemsstaterna får föreskriva att varje försäkringsföretag som på egen risk erbjuder obligatorisk arbetsskadeförsäkring inom deras territorier skall följa de särskilda bestämmelser som finns för detta slag av försäkring i deras nationella lagstiftning, med undantag av bestämmelser om den finansiella tillsynen för vilken hemlandet skall vara ensamt ansvarigt.

Artikel 56

Medlemsstaterna skall se till att beslut rörande ett försäkringsföretag som fattas enligt de lagar och andra författningar som antas enligt detta direktiv skall kunna bli föremål för domstolsprövning.

Artikel 57

1. Medlemsstaterna skall senast den 31 december 1993 anta de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv och sätta dem i kraft senast den 1 juli 1994. De skall genast underrätta kommissionen om detta.

När medlemsstaterna antar sådana bestämmelser skall dessa innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. Närmare föreskrifter om hur hänvisningen skall göras skall varje medlemsstat själv utfärda.

▼B

2. Medlemsstaterna skall till kommissionen överlämna texterna till centrala bestämmelser i nationell lagstiftning som de antar inom det område som omfattas av detta direktiv.

Artikel 58

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.